

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Кораћ Иван, Славковић Драган, Филиповић Синиша, Драгићевић Драгутин, да је приступио заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Годоровић и Наташа Кандић, те браниоци, адвокат Шалић Миломир, за прво и шестооптуженог, адвокат Мирослав Перковић који се јавља за оптуженог Поповић Бранка и Филиповић Синишу, уз сагласност оптуженог Филиповића, те адвокат Ђокић Драган за окр. Кораћ Ивана и Славковић Драгана, уз сагласност оптуженог Славковића.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Мико Миљановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте се одазвали позиву суда. Ви сте Мико Миљановић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Гајо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Угљевик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угљевик, то је општина?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Угљевик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угљевик? А живите у?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Светог Саве 3-16, 41/7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте годиште?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: 1957.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер? Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Филиповић Синиша, Кораћ, Славковић, Драгићевић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок Мико Миљановић, од оца Гаја, рођен у Угљевику, са пребивалиштем у Зворнику, ул. Светог Саве 3-16, 41/7, рођен 1957. године, по занимању пензионер, несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде као сведок пред судом дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело и забрањена је казна затвора до пет година. Ја ћу Вас молити да прочитате текст те заклетве наглас ту испред Вас.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте одговором себе или блиске чланове породице изложили некој срамоти, знатној материјалној штети или евентуалном кривичном гоњењу. Да ли сте разумели ова упозорења?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту један папир са неким псеудонимима, па ћу Вас молити да уместо тих имена, ако имате потребе или ако Вас ја будем питала, да поменете те људе, да кажете то слово поред имена.

Сведок упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву пред судом, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пред овим судом у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, против шест особа. У питању су догађаји у општини Зворник у периоду мај-јули 1992. године, а наиме, присилно пресељење становништва из места Козлук и Скочић, 26. јуна 1992. године, како стоји у оптужници и злочини у Дому културе у Челопеку, Пољопривредном добру Економија и Циглана, па ћу Вас ја позвати да нам испричате шта Вам је познато, ако Вам је нешто познато о томе и где сте Ви радили у том периоду и на ком сте били радном месту? Изволите.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, пре почетка рата и избијањем ратних дејстава, ја сам био саобраћајни полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте активни полицајац?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте. Значи, рат ме затекао на месту саобраћајног полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У граду, у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је април?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, јесте, април и до половине маја сам био саобраћајни полицајац, радио на пунктовима и остало што је у делокругу рада саобраћајне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте неку командну функцију имали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се то половином маја мења?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Половином маја, ја сам именован за помоћника командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је то именовано?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Начелник тадашњи Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помоћник, командир, а ко је био командир?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командир је био Маринко Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У Полицијској станици помоћник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир Маринко, а Ви значи помоћник. Да ли је било још помоћника?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био, осим Вас?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Био је помоћник Славко Ерић, заменик је био Петко Панић и био је Марић Момчило помоћник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Маринков заменик је био Петко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, они су се мењали, Петко и Маринко, сада, нисам, и један и други су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате, ко је направио то ново устројство, сада да је, да ли је то Милош Пантелић или?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је, значи, направио ту организацију?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја сам од њега добио, он ме је позвао и рекао да ћу ја бити помоћник, на почетку, на почетку рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај ту сведок тај «К», да ли је био нешто тамо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, почетак рата овај сведок «К», он је био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда, шта се догађа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не знам ко је њега сменио и онда је именован Маринко за командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био начелник почетком рата?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Миленко Мијић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после њега, ко долази?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко њега поставља, ко је тај човек? Одакле је тај човек?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Он је из Лознице, ја га знам да је радио у полицији некада у Лозници, саобраћајној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И откуд сада он ту долази из Србије?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте радник полиције, ваљда, чујете то кадровисање? Ми знамо ко ће да нам дође за председника, чује се то.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ја немам шта да чујем, њега не постављамо ми полицајци, него него из Министарства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам то ни мислила.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Неко из Министарства, а ко из Министарства, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је тај Милош Пантелић постао начелник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, негде одмах почетком априла, негде, не знам сада тачно, у априлу месецу знам да је, али не могу сада тачно датумски се, јер сам почетак Миленко Мијић је био начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда Милош Пантелић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до када је начелник тај Милош?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, негде до, шта знам, не могу тачно, немојте ме тачно за датуме, до половине маја, тако некако. У мају је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је после био начелник, после?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: После његовог одласка, Маринкко Василић је обављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко онда постаје командир?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командир постаје Марић Момчило, Петко заменик, помоћници ја, Славко Ерић и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само два?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било са Славком?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Како мислите шта је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је погинуо Славко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Крајем маја, ја мислим да је 28.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то биле неке борбе или?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, он је имао задатак да оде у Горњу Каменицу, да се види шта се ради у Полицијској станици, резервној станици полиције и по повратку из Каменице у месту Доња Каменица, нападнути су, колона возила од четири, пет возила је било и њих тројица су убијена, двојица рањени. Славко је буквално измасакриран, спаљен лет лампом, изнад десног ока, исечено и био је жив када је, виси се по рани прострелној, да је био оток на левој руци, јер ја сам га обукао у униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 28. маја значи било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Он је 28. маја погинуо, а после пет, шест дана је он размењен, није се могло доћи до тела и погинули су са њим Вујевић Владо и Јовановић Никола, резервни полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, до те половине маја, док сте били саобраћајни полицајац, да ли сте радили још нешто или само то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су Вам била овлашћења, шта сте радили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, све што ради полицајац, значи од обезбеђења објеката, на пункту, у станици дежурни, све оно што ради полиција, значи није било тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте обезбеђивали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, обезбеђивали смо објекте од виталног значаја, банке, Радио Зворник, станицу, општину, болницу, оно што се иначе, оно што полиција у ванредним ситуацијама обезбеђује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неких неуобичајених ситуација у том периоду до половине маја?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам како мислите, неубичајени, било, не знам на шта конкретно мислите неубичајено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких затвора ту на тој територији, да сте нешто тако обезбеђивали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је постојао неки затвор у том периоду, у мају, можда?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам да је био затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У згради «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у управној згради?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили у тај затвор?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Ко је то обезбеђивао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је држао затвор?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, затворе све држи, они су под ингеренцијом Министарства правде, суда, судије су одлучивале ко ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту притварао људе, суд?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Полиција није и ја стварно не знам ко је конкретно наређивао за, ако је војска заробила негде некога или ко је одређивао притворе, ја стварно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли знате ко је ту људе приводио, ко их је ту задржавао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам, полиција није сигурно, ја знам да није, али да ли је војска, војска вероватно, ко ће други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада командовао војском у том периоду, у мају?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Територијална одбрана је била на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, до формирања војске, када је војска формирана, Републике Српске, не знам, у јуну месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим да је тада формирана војска и да је до тада функционисала ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, тај затвор знате «Нови извор», који још сте имали сазнања да постоји, ако јесте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Имао сам сазнање да на Економији је било неких лица која су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то и даље о мају говоримо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да је било неких лица задржаних, то сам чуо од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ту задржава?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Исто тако, полиција је вршила само обезбеђење и то је било кратко, ја мислим, не знам тачно временски, али да није дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту одлазили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули шта се ту догађа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту затворен, да ли сте ишта чули?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нисам, ја нисам, то су радили људи који су обезбеђивали те просторе, тако да ја нисам имао потребе лично да идем, да видим, а да ли је чувао, мислим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали некога колегу који ради на Економији, ето то Вас питам, колега полицајац који ради тамо, ту да чува те људе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, знао сам, Средо Вуковић је одлазио и када је ко у смени био још са њим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту затворен, не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте испричајте нам шта знате о овоме што сам Вас питала. Да ли знате за Дом културе Челопек, на Циглану?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: За Циглану не знам ништа, мислим не знам уопште да је био затвор. Ја сам то касније чуо да је нешто причао да је нешто било на Циглани, али стварно никада и тврдим да није полиција сигурно никада ишла на Циглану, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта знате за Дом културе, да ли ту нешто знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У Челопеку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, знам, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сазнајете да ту има нешто?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја сазнајем крај маја, не знам сада тачно датум, ја сам добио од Славке Ерића задатак, уствари он ме је буквално замолио, није замолио, наредио ми, он је ипак био старији, јер је он нама био помоћник командира у саобраћајној полицији пре избијања ратних дејстава, тако да смо га ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, у том моменту Ви сте заједно на истој функцији?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помоћници?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте и он долази и мени каже, Мико, ајде молим те, ено људи су спремни, треба да оду у Челопек у Дом, биће пар дана и треба да иду негде на подручје под контролом Муслимана. Који људи, где су, каже, ено их у аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава, тај Ваш разговор?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У возном парку, у кругу зграде СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да, да, у граду и он ми је дао службено возило «Југа» и иди каже тамо и отпрати их и предаћеш их у Челопеку Цвијетку Јовићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то људи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада ће он мени рећи. И ја долазим, ко је, Славко, каже, мештани Дивича. Па што, шта ће у Челопеку, каже, договорено да иду доле пар дана и онда ће ићи. Он је наводно негде њих, они су ишли негде према Кладњу, ја сам то сазнао тада од њега и не знам из којих разлога нису они пуштани да иду тамо, враћени су у зграду «Новог извора», јер све разговоре и преговоре са њима је обављао Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Са мештанима Дивича, и око исељавања и око и ја сам дошао са службеним возилом, аутобуса паркирана два, људи у аутобусима, ја 90% тих људи знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Ви то долазите сада?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У главну улицу испред зграде суда и општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где је зграда?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Значи излаз од зграде «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви када долазите, већ су ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, у аутобусима људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, ја сам ушао, пролазим поред аутобуса, знам 90% људи сам знао. Са некима сам се и поздрављао, као шта је, где идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу, откуд?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада они питају где идемо, ја им тако преносим шта је мени речено, па да нас неће ко дирати, мени је речено да неће нико и тако, док су они сви се сместили, ја сам испред са службеним возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим «Југом»?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте «Југом» и у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то аутобуси?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: «Дринетранса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је обезбедио те аутобусе, да ли је Вама познато?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вама каже Славко, иду на пар дана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они иду на пар дана и треба да иду на подручје под контролом Муслимана, негде у Федерацију, тамо, где, Мемиићи, Тузлу, где, Кладањ, немам појма где, јер он је већ ишао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то они добровољно иду или шта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Добровољно. Они су, Славко је мени рекао да су они тражили да иду, јер није им безбедно на Дивичу. И он је све преговоре и разговоре вршио, тако да ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то он самоиницијативно или како?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, верујте да не знам, јер никада нисам, никада ми није рекао да ли је некога послао горе или је он ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Дивич?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, никада није то, нити сам ја када отишао на Дивич, нити у зграду у којој су били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко је био помоћник командира?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви питали, како он то, каква су то његова овлашћења да он преговара за цело место да иде негде?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, тако, Славко Ерић је био изнад мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И ја нисам имао потребу питати где Славко иде и шта ради, нити је он нама, мени, рецимо, можда је он некога упознавао, али мени није никада реферисао, ишао сам, не знам, у то и то село, урадио сам то, није ми никада то, нити ја, јел мештани Дивича нити су били заробљеници, нити су били заробљени као борци, не знам уопште зашто су били у згради «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас питам, да ли сте питалио њега, откуда сада ти људи ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја да су, он мени говори да су они у згради и да их треба водити одатле у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој згради где је затвор?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, али не знам зашто су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате зашто су у затвору?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада Ви, шта Вам он још каже, води их у?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, водиш их у Челопек, биће пар дана и иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали, откуда баш у Челопек?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Зашто Славко у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у Челопек?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: То је пар километара од Зворника, он је из тог села, село је једнонационално и он, као најмање прети опасност да неке паравојске или неко да их злоставља, то је његов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је одлучио Славко да то баш буде тај Дом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Е не знам, верујте, не знам, јер мене је нашао у кругу и рекао ми да одем да отпратим, није ми рекао ни ко је њему, јел му неко наредио, са ким је контактирао, верујте да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви крећете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сада ту људи превозите, пратите?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ја мислим да је било негде око 160, 150, 160, аутобуси су били пуни, ја их нисам бројао, јер није ми нико ни рекао, нити ми је шта предао, нити ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки списак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, па ја сам улазио у аутобус међу те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште немате појма ни бројчано колико ни?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, он је мени рекао има око 150, 160 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам Славко каже?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, шта радити Славко, ништа, одвешћеш их у Челопек и доле ћете чекати Цвијетко Јовић са резервним полицајцима и они ће их обезбеђивати пар дана док не буде обезбеђено да иду на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли је он већ комуницирао са Цвијетком, раније или шта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, неко је морао, јер Цвијетко је био у Тршићу у то време, неко је морао комуницирати, да ли дежурни, да ли, вероватно га је, није било мобилних телефона тада да се зове, него вероватно је неко морао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам, да ли сте Ви њега питали, Славка?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Шта, мене чекају доле, ја завршавам свој део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви долазите и шта сада ту затичете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И затичем пар полицајаца резервних из Чelopeка испред Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ту иначе раде или?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Који су иначе родом из Чelopeка и у резервном саставу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту има у Дому нека станица или шта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, она је била пре рата и онда су они припојени Зворнику, али су они родом из тог места и у школи су они имали дежурство. Није то била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је формирана поново станица у Чelopeку, то сам хтела да Вас питам?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Станица је, ја не знам да ли је, када је формирана. Знам да је од оног тренутка када су дошли мештани Дивича у Чelopeк, да је Цвијетко Јовић преузео све ингеренције над станицом у Чelopeку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на пример, дан, два раније, да ли је та станица постојала?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не, верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам, али то је етнички чисто село, српско, нисам ни имао потребе да видим, јер ја нисам знао где су све резервне станице. Ја сам био у саобраћајној полицији, а то је било одвојено. Ја не знам сада где су све биле станице. Ја знам ко је био у саобраћајној полицији у резервном саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је почео рат, ту није била станица?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, она је била пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажем, када је рат почео?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Е не знам, верујте, нисам никада имао потребу да идем у Чelopeк.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада Ви затичете, кажете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Пар полицајаца резервних из Чelopeка, овога под псеудонимом «П» и још Митровић Милош, Митровић Милан и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту стоје?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су, он је испред Дома, испред оне продавнице и ја сам дошао са аутобусима, поздравио се са њима, шта има и тако и они мене питају, откуд то, рекох, немам појма, Славко ми је рекао тако и шта сада чекамо, Цвијетка да дође и ја сам можда једно двадесетак минута стајао испред сада са полицајцима. Па, шта ће овде, биће пар дана и иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви њима објашњавате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, јесте и после можда двадесетак минута, пола сата, не знам тачно колико, дошао је Цвијетко са одређеним бројем полицајаца, не знам, нисам знао ни да има станица у Тршићу и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је тамо био?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте и ја сам пренео му, Цвијетко, Славко ме је послао, он је нешто мрзовољан, откуд њега да зову из Тршића, рекох, не знам Цвијетко, ја, нити постављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није знао да ћете Ви?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, неко га је обавестио, али не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћете Ви да дођете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, да ћу доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И те људе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да, али ко га је обавестио, стварно не знам, да ли морају дежурни или Славко, неко је морао комуницирати са њим. И ја сам му пренео пред овим полицајцима «П» и осталим који су били, шта му је задатак, Цвијетко људе треба сместити у Дом, они неће бити дуго, биће пар дана и треба да иду. Дошли смо пред Дом, он, ја и пар полицајаца и Дом је био закључан. Ко има кључ, тражили смо и у војној униформи је из Челопека, ја мислим да се Остоја звао, да ли Стојкић, како се звао, држао је читаоницу у том Дому, он је имао кључ, отворио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од те зграде?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, од тог улаза у Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су та улазна врата?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ништа дрвена врата она, дупла, класична.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису гвоздена?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, на том делу нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су та врата, у односу на пут?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, прође се иза продавнице и онда се иде право у Дом. Значи, не виде се она са пута и ми смо ушли у Дом. Горе је бина дрвена, било је неких делова од униформе, кревета, онако у деловима, делови, пар ћебади, не знам сада тачно колико, када кажем пар, мислим да је било тамо на гомили, колико, нисмо их и ја сам му поново пренео шта му је задатак и онда су људи изашли из аутобуса, ушли у просторије Дома. Ја сам сео у службено возило и отишао у Зворник. Они су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Остоја, он је био, кажете, у војној?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сви су тада били у војној, војна је кошуља она СМБ, да ли је он, не верујем да је био уопште мобилисан, био је он старији, али је он држао читаоницу ту и вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту била смештена нека војска претходно?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Био ТО пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то закључили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам, по оним деловима униформе јесам, али нисмо их затекли тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко то изнео, да ли се ту нешто сада унутра сређивало са тим униформама?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, то је све остало на бини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остало је?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Остало је то на бини, када сам ја изашао, људи су ушли. Шта је, да ли је то ко однео, да ли је остало ту, ја нисам више ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било нешто још од намештаја некога, неки кревети, столице, нешто?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Рекао сам било је пар кревета, ћебади и делова од униформе, да ли од ветровки оних војних, капуљача, не знам. Није био сада неки велики број кревета, оно на бини што сам ја видео, да није негде у неким другим просторијама помоћним, не знам, али онде где сам ја видео, није било нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је та просторија изгледала?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, класичан онај Дом, висине четири, пет метара, колико је, горе она стакла, прозори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било светла, да ли је осветљено?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, било је светло, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле, шта је на поду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Биле су плочице неке нешто не знам ни ја шта је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они када су ушли Ви одлазите?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја, они улазе, ја испред сам са Цвијетком, Цвијетко, водите рачуна, немој ко да их дира, они морају ићи на подручје Федерације. Оно што је мени Славко пренео, ја сам пренео њему, од речи до речи пред овим полицајцима који су били, јер то рекох нису људи, нису ништа криви, једноставно хоће људи да се иселе и није им безбедно и ја сам после тих двадесетак минута, колико је трајало док Цвијетко дође и то, да му их предам, ја сам сео у возило и отишао у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сада када се враћате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неке нешто, неки извештај подносите?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте урадили задатак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја долазим и кажем Славки, завршено је све, људи су смештени, Цвијетко је преузео људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И то је све што ја преносим и шта сам имао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се даље догађа, каква су сада Ваша даља сазнања о тим људима? Ви када сте постали помоћник, где је Ваше сада радно место?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Малопре на почетку сам рекао, ја сам помоћник за обезбеђење објеката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то знам.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И значи ово што сам ја набројао, ја сам распоређивао полицајце испред тих објеката и то је мој задатак, други помоћник је за патролну и позорну делатност, трећи помоћник је за саобраћај, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја преузимам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где седите, где, то Вас питам?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У згради СУП-а?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сада значи ове људе сте предали и шта даље сада?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада је над њима надлежан тај коме сам предао и он директно сада командиру, начелнику или већ коме треба да реферише за све што се догађа. Ја немам више никаквих, значи, ингеренција над тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте икада још ушли у тај Дом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, колико су они ту укупно остали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја знам до, знам пред крај када се догодио тај инцидент у коме је убијено, или не знам више како ћу то назвати, 16, 17, 19, ја стварно не знам тачно, јер се баратало разним бројевима, да је неко информисао тадашњег начелника Маринка и да је он тражио шта да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то отприлике било, колико пошто сте их Ви ту довели?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, богами, можда и месец и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је неко Маринка информисао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Зато што је он нама рекао, он је нас звао и рекао да се у Челопеку догодило то. И кога је он информисао, од кога је тражио помоћ, да ли сутрадан, да ли за два дана, они су пребачени поново у зграду «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту нешто учествовали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сада њих?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Средо Вуковић их је довео, а ко је био са њим још, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви тај моменат када они?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их видели када су дошли уопште?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, видео сам их касније у згради, јер зграда СУП-а и та зграда, виде се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ова зграда Суда за прекршаје?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Суда за прекршаје и «Новог извора»; то је једно прекопута друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада када их доводе, сада у суд?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И у зграду «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у «Нови извор»?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када их виђате онда?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, да ли после, да ли тај дан, да ли, ја стварно не знам тачно сада који је дан када сам их видео, али сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде испричајте нам, шта сте видели?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, ту је пролаз из СУП-а, из гаража СУП-а се излази на, поред зграде «Новог извора» и на улицу. Ја сам пролазио и виђао сам људе на прозорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те што су?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, знао сам људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте препознали да су то исто они људи са Дивича, кажете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти људи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су Вам изгледали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, оно што сам ја видео на прозорима, изгледали су исцрпљено, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је неко ту рањен?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам, јесам да тада када је тај Репић који је упао доле, који је убио, да је било и рањених и да су они исто тако превезени ту, да ли им је указивана помоћ, чини ми се да ми је неко рекао да јесте и они су смештени у зграду Суда за прекршаје и у зграду «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сада ту бораве?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, они бораве пар дана, недуго и одатле иду у Батковиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је у Батковићу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, звали су да је сабирни центар, али шта је, ја нисам никада ишао доле, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сабирни центар за шта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: За лица, да ли заробљена, да ли, вероватно за заробљена, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сазнадoste ли Ви, зашто су ови заробљени? Зашто сада иду у Батковић, када је требало, кажете пар дана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Црвени крст је наводно, Маринко је тражио од Црвеног крста, од кога је тражио, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него рекосте нам на почетку, да иду на пар дана да би ишли?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, јесте, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто не одоше него сада овамо, враћају се?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: То немојте, ја не знам стварно зашто нису, ја не знам зашто су уопште били у згради «Новог извора», да не говорим и пре и после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било са њиховим?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јер ако их је неко водио негде, онда их је требао и оставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Славко био да их је водио?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Што није, наводно је пуцано на њих и они су их морали вратити, шта се касније догађало, то је мимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ким је то Славко преговарао, да ли Ви знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, верујте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете знате људе из Дивича 90%, да ли сте чули, са ким је он то преговарао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам, долазио је онај Халиловић Мирсад, ја мислим да је возач, знам га, да је он са Славком контактирао пре него што ће се иселјавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже Славко, где је он њих то пратио, где су требали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Према Кладњу, наводно. Он ми је рекао да је ишао према Кладњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту биле целе породице или само ови мушкарци?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам, ја сам затекао само те мушкарце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви питали те Дивичане ту, где су им жене, где су им деца?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Када да их питам. Ја долазим, то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када сте у аутобусу са њима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ја у аутобусу, ја сам у возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, када их довозите тамо, вероватно људи претпостављам питају шта ће бити са нама, да ли сте видели нема им породица?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Само су ме питали, јесу ме питали, шта ће бити са нама, али нико није питао мене, нити сам ја могао знати где су им породице и када су отишле и где су отишле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они то ништа Вас не питају?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Када, када то траје све пар минута. Мој контакт са њима траје пар минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у аутобусу, кажете, чекали сте доста Цвијетка да дође?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, они су у аутобусу, ја сам стајао напољу са полицајцима, ја нисам више ушао у аутобус никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они не излазе све док овај није дошао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, они су били у аутобусима, нису они излазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вама још Славко рекао, да ли Вам је још нешто рекао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се ничега?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је причао о неким проблемима, то да, ко је њих, да ли је Славко сам њих возио у тај Кладањ или је имао неку помоћ?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сам, сам. Да ли је неко можда од полицајаца са њим или један или ниједан, углавном, сам, с обзиром да то нису била војна лица па да је требала нека пратња или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте полицајац. Да ли сте пре тог краја маја, када их пребацујете у Челопек, свраћали Ви у Дивич или пролазили? Каква је тамо била ситуација?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта тамо нисте обезбеђивали ни саобраћајне објекте, ништа у том делу доле?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам ништа, ја само објекте који су у граду били, ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у граду? Да ли сте имали информацију, шта се дешава у Дивичу, ипак је то муслиманско село?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја Вам кажем, ја никада нисам отишао у Дивич, од почетка избијања ратних дејстава, ја нисам отишао у Дивич.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада сам то чула.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Славко ми је рекао да људима није безбедно и да су они тражили да преговарају са неким, а преговарали су са њим, да се мирно иселе. Значи, очигледно није им било безбедно, али ја не знам да се нешто конкретно догодило да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали Славка, од кога је он то задужење добио?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам, па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то што кажете, тај Репић, ко је тај Репић, да ли сте чули нешто? Када сте први пут чули за такав надимак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, у почетку оних ратних дејстава, појавили су се неки паравојска, «Жуте осе» и међу њима и тај Репић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетком ратних дејстава?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте то чули за тог?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ништа да су била класична парвојска која једноставно радили су оно што им се радило. Они нису имали са нама никакав контакт, једноставно, ми смо за њих били ништа, кокошари, који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви полиција?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, јер нисмо ми, и ми смо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били у саставу неке војске можда?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нема, тада је ТО, нема тада војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су били у саставу ТО, да ли Вам је то познато?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су били у војним униформама, у чијем саставу су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли су примали плату?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: За њих не знам. Знам да су били ту, знам да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они смештени, како они делују?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су где стигну и у једном временском периоду су били смештени и у граду Зворнику у згради, у кући приватној, Јакуповића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када они ту бораве?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, негде до, ја мислим да је јуни, јули месец, крај јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се онда догађа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И долази специјална јединица полиције, јер ми смо се жалили и тражили да те паравојске напусте Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте се жалили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ми смо се жалили конкретно начелнику, начелник у Министарство, слали смо депешу и лично сам ја једном однео депешу у Бијељину у МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате када, у ком периоду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, то је негде било када сам ја однео депешу, јуни месец, а у ранијем периоду знам да је Маринко ишао и тражио помоћ, ја мислим да је чак и на Пале ишао, да тражи помоћ, јер, једноставно, ми смо били спречени да радимо онај полицијски посао који смо радили, који би требали да радимо. Они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је писало у тој депеши коју сте Ви носили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није ништа, да су у Зворнику паравојске узурпирале власт и да ометају полицију у обављању полицијских послова и да тражимо шта да радимо, јер ми не можемо да им се супротставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта се то односило да ометају полицију?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, једноставно, они формирају пункт где се њима формира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога сте се жалили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они уђу у град, претресају лица, једноставно могу да раде шта хоће. Чак и према полицајцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи због пунктова, због?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Једноставно ометања нас у било каквом обављању. Они стану где хоће, раде шта хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се жалили због Дома културе у тој депеши?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, па пре сам се ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неких догађања?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Пре сам се ја, носио депешу, а то је касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Касније ће ићи, жалили смо се, нема коме нисмо и тада и пре тога и пре тога и после тога и пре Дома и после Дома смо се жалили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се жалили везано за Дом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам, ја нисам, у тој депеши није било, јер то је било раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било, па кажете у јуну, ово је исто у јуну, не знам ког јуна, нисте рекли?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада већ постојао Дом културе са овим људима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте постојао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој депеши нешто помињано о ситуацији везано за Дом или?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није тада било тих екстремних, можда је било појединачних неких, па није, ја нисам упознат са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да се некада неко жалио због неких догађања у Дому или да ли Ви знате за нека догађања у Дому?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог догађаја када кажете Маринко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам никада крочио ногом у Дом, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И никада нисам имао потребе, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Видео или било шта. Било је говора да тај Репић упада у Челопек, да злоставља људе, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било, хајте нам мало то конкретније?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам тачно, датуме не знам, јер ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам датум, него период, кажете, они су ту месец дана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од момента када су доведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Можда првих пар дана није било ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И касније се то почело догађати, те долазио Репић, претио доле полицији, није улазио, али је само претио, па онда је улазио, али нико ми није рекао, убијено је два, три, пет, одвео је некога, то ми није нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сазнајете то баш да првих дана није ништа, па онда долази, па онда упада?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама то каже?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, немојте, после петнаест година ко ми је, не знам стварно ко ми је, али се коментарисало у станици да је све у реду, када је у реду, јер ми када коментаришемо да се негде нешто догађа, онда коментаришемо у станици, сазнамо од дежурног, када дођемо ујутру, он каже, било је ту или није било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сазнајете за Дом? Испричајте нам.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада Вам кажем, ништа ја конкретно не знам за Дом, изузев то када је убијено, а за ове појединачне случајеве којих је било, за које сам чуо после, после рата, малтене, ја тада нисам ништа чуо, нисам, никада ме није нико упознао са било којим догађајем у Челопеку, мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сазнајете после рата, какве то појединачне случајеве, на које мислите?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да је тај Репић, да су те паравојске улазиле, да су малтретирале, да су одводиле, убијале, колико, када, кога, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то сазнајете, после рата или за време?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: После рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за време њиховог боравка до тог дана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ништа до тог дана, када се догађа ово најмасовније, мени лично нико ништа није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али малопре управо рекосте да првих пар дана ништа, па онда почиње нешто да се догађа, шта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, то малтретирање, сада сам Вам рекао, то малтретирање да улазе, али нема убиства, није ми нико говорио да је било убистава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вам није рекао да је било убиство?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, мени нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тог дана када је било пуно?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да ли је неком другом, ја не знам, али мени никада нико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сигурни у то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Како мислите, сигуран, сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вам сада предочити исказе који другачије говоре.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Цвијетко Јовић да сте Ви њих довели, да су они са Вама контактирали и да сте Ви обећали да ћете за пар дана да их пребаците и каже да је он о свему обавештавао станицу милицију горе, каже, и то лично Мику и Петка, који су били као спона по дужности и после сваког случаја, обавезно је обавештавао, а Маринка најмање два пута око тих проблема је обавештавао. Каже, све су знали и Петко и Мико и Маринко. Да ли некада Цвијетко Вама рече нешто, ово сада испаде овде?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви пута видели овог Цвијетка од тог дана када сте довели људе и рекли?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам знао да је Цвијетко Јовић командир резервне станице, схватите да знам човека, одлично га знам, али нисам знао у ком је својству уопште ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него сада доводите људе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Говорим Вам и онда ко је њега поставио за командира у Тршићу, са ким је он контактирао, да ли је он контактирао са Петком или са неким ко је из Тршића и ко је формирао станицу, ја стварно не знам. Мени никада лично, никада лично није дошао и рекао, Мико, било је то и то, јер помоћник командира и командир резервне станице полиције, која може да броји сто, двеста, педесет, није битно колико људи, су малтене у истом рангу и ја имам задужење које имам, он ради свој део посла, тако да он није имао никакву потребу да мене упознаје, нити ми је када дошао и рекао, Мико то и то. Да ме је упознао, ево и да ме је упознао, ја бих морао упознати некога изнад мене, значи ја не могу решити проблем, и да је било проблема и да је мене упознао, али ме никада није упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада Вас није упознао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Мене лично никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате Ви тог Цвијетка сада?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада га не виђам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када га не виђате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од сведочења у Тузли и овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, да ли Вам је нешто познато, да ли сте виђали Вашег начелника Маринка у јуну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто познато о томе, да ли је он одлазио у тај Дом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није одлазио, али ми, али сам упознат од њега да нису имали храну у једном периоду, да га је Цвијетко упознавао и да је он обезбедио храну и да га је упознао са тим догађајем који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како, када Ви нисте никада ту више крочили, знате да није ни Маринко, како то знате? Да ли сте то причали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, не знам ја да није, није ме упознавао, ја кажем, да је одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није Вас упознавао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да, да је одлазио, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама то није познато?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Цвијетко каже да је био у школи после тих неких догађања код њега?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците нам о тој храни, какав је то био проблем, шта знате о томе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нису добили један дан храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то саопштава?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Маринко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам који је период био, у хотел «Дрини» смо се ми налазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви и?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Полиција, хранила се у хотел «Дрини», сви су се хранили ту и радници општине и полиције и Маринко је у смислу галамио, нису добили људи храну, шта мисле и онда је он отишао негде и обезбедио је храну, да је храна отишла. Како и знам да је возач из «Старог града», хотела одвезао храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошао неко да то каже да људи немају храну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Он је рекао да му је Цвијетко пренео, Маринко је рекао да га је Цвијетко упознао да нису људи добили храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога треба ти људи да добију храну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, хранили су се, одакле смо се и ми хранили, из хотела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то вама обезбеђује храну у хотелу, вама полицији?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ко ће обезбеђивати, сви смо се хранили ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко сви, не знам ја?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Општина, полиција, суд, сви радици су се хранили у хотел «Дрини».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то као неки топли оброк, шта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, јели два пута дневно, три, зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бесплатно?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нормално, бесплатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то само за време рата?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Кухиња, па за време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кухиња?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Кухиња, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, коме то Маринко сада тражи да шаље вама храну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвијетко каже да је требало да дође храна, па да није дошла, па да је он следећег дана отишао и каже у хотелу нашао Мику и Маринка?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Рекох Вам ја, мени је Маринко, ја јесам био у хотелу, али нисам био са Цвијетком. Он је упознао Маринка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је Вас нашао и Маринка?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, добро, он може да каже, нека дође овде, па нека каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже дошла храна до мрака.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па рекао сам да је Маринко обезбедио храну. Ја нисам био у могућности и да сам хтео и да је мене упознавао, ја је не могу обезбедити, мислим, помоћник командира је много мали у односу на начелника и на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте били присутни када је ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвијетко каже да је дошао, да је нашао вас двојицу и рекао, каже, или да воде људе или да се доле донесе храна и каже, после је храна редовно долазила?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја вероватно сам био у хотелу, то, али није имао потребе да комуницира и са мном и са њим, ако је био и Маринко, онда зашто би било логично да упознаје помоћника, а не начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда сте седели заједно, зашто би рекао да изађете, не знам ја зашто, он то каже?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вама предочавам шта он каже.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Добро, добро, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Вам је познато нешто после за ту храну, да ли се то нешто усталило?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам, Маринко ми је рекао да је обезбедио храну и да је храна из хотела отишла за Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је знао Маринко колико хране да се ту носи, како то иде, да ли Вам је нешто то познато, колико треба порција, како?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, вероватно је неко требовао храну одозго, а не знам ко, то је, знао колико људи има на броју и он је морао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је познато нешто везано за организовање рада тих смена стражара у Дому?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, нисам никада пришао Дому више, ако је један полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни ко је био командир ни ништа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командир је станице био Цвијетко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, смена?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли познајете Васиљевић Анђелка?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту нешто радио, да ли се сећате њега?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ту вече када сам ја дошао, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су те људе довели?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Када сам их довео, није био ту, није био присутан ту. Знам да је био резервни полицајац, да је пре ратних дејстава био командир станице у Чelopeку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је био ангажован док су ови људи ту били?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим да је био, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали за тих месец дана као колегу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам, јер нису они долазили у Зворник уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није било потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате нешто, какав однос он има са Маринком, да ли су они ближи или су даљи или како, да ли се знају?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, верујте, знају се вероватно. Маринко је био у општој полицији, а Анђелко је био командир резервне станице у Чelopeку, а ја сам био у саобраћајној, тако да ја не знам какав је између њих однос био, нити знам ко су све резервисти били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о бројном саставу те станице, да ли се он повећавао, смањивао у Чelopeку?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тог дана када су они враћени у град, ови људи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим да се повећао, јер су дошли људи из Тршића са Цвијетком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не када су стигли, него после, када се формира та ту станица у школи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Смањивао се вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У школи, да ли остаје исто или се смањује или се повећава?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Смањивао се број, смањивао, ја мислим чак да није више ни функционисала, можда још једно време и да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, до дана, од момента када су дошли људи до момента када су отишли, за тих месец дана, да ли се смањује број или остаје исти?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Полицајаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ту у Дому који их чувају?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не знам, верујте, знам да су те људе које сам знао из Чelopeка и ти из Тршића да су дошли. Колико их је било, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас зато што Анђелко каже да је он 20. јуна одатле, каже, био је, појавио се вишак полиције и онда је он предат, каже, Првом батаљону тамо војске. То Вам није познато?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, знам да је ишао на радну обавезу или је ишао у војску негде, али не знам у ком периоду и не знам колико је смањивано, који број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте били помоћник командира, да ли Вам је познато да су некада ти људи ту и Цвијетко, евентуално као командир, тражили неко појачање због тих проблема које имају?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, од мене нико никада није лично тражио, нити сам чуо да је обраћао се, тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли Вам је то логично да се ту догађаји проблеми, а да не траже појачање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Слушајте, ако неко има педесет полицајаца и командује са тих педесет полицајаца, онда која логика да тражи помоћ од мене, од помоћника командира. И ако је било и ако је тражио, морао је тражити од неке веће инстанце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато да је тражио?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појачање неко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од мене није никада, нити сам ја чуо да је од некога, изузев та два случаја – храна и ово када се догодило, шта радити. Никада, никада, ни једну једину реч са мном није проговорио о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када рекосте да је Маринко ишао на Пале?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам који период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вежемо за ових месец дана, да ли пре тога или после или за време, отприлике да ли можете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: После ја мислим да је пре догађаја тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре Дома?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим да је, немојте ме, ја знам да сам ишао у Бијељину, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је прошло од тих његових жалби па до доласка те специјалне полиције, крајем јула, што кажете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Жалби је било више, у више наврата се жалили и у Бијељину и на Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, на шта се жале?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: На паравојске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли се жале на ову ситуацију у Дому?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, уопште на понашање паравојске у граду. Па ја за конкретно шта је он, када је отишао горе, да ли је спомињао то или није спомињао, да ли је било у том периоду, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, можда он има неку информацију коју Ви немате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте са њим причали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нисам на ту тему, он је начелник, ја помоћник, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Неће он мени рећи да је ишао код министра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Маринко упознат са том чињеницом да Вас Славко моли, Ви кажете практично Вас моли да идете у Дом да људе сместите, Славко Ерић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, ја га нисам, ја Маринка тада нисам видео, само сам био у кругу када ми је Славко то пренео, ја сам отишао и пренео Славки шта сам урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тог дана у хотелу, то схватам да је то дан касније? Да ли Ви схватате да он зна за то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, па вероватно му је Славко пренео, нисмо на ту тему коментарисали, али логично, не знам, не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Маринко Василић, каже да су или Мико или Петко могли рећи Анђелку Васиљевићу да смести те људе у Челопек?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испада да он то ништа и каже он, Мико их је отпратио службеним возилом у Дом, али он не зна уопште ко је Вас за то ангажовао, иако је био Вама командир?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја Вам кажем, мене је Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он уопште не зна, каже, ни одакле је дошао захтев да се ти људи преселе тамо, ни ко је одвајао те мушкарце, он ништа то не зна и он каже да од њега нико није тражио да се обезбеди пратња полицајаца, људи до Дома, Маринко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, вероватно није, јер Славко је све организовао, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је коме шеф, Славко Маринку или обрнуто?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ни ја Цвијетку шеф, он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Цвијетко, Маринко, Маринко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Он каже да сам шеф.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Маринко каже да од њега нико није тражио да се обезбеди пратња та, полиције?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја Вам кажем, мени је Славко пренео, а ко је Славки, да ли је Славко упознао кога, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за неке Гогићеве јединице?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе можете да нам кажете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ништа, да је била, до 15 људи, ја мислим, не знам да ли је више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 15 људи је бројала?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то нека полицијска јединица, војна, каква?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, они су придодати, носили су, «полиција» је писало овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то униформе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су углавном обезбеђивали начелника који је био Милош Пантелић. Они су и дошли тада на његов, вероватно на његов захтев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то су неки људи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И они су спавали одвојено од нас били, али су били његово обезбеђење или шта су му били, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петнаест људи њега обезбеђивало?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, око петнаест, нису сви истовремено, него говорим укупно да их је било тако, не знам тачно сада да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, пише им «полиција». Шта раде они?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, не спавају са нама, спавају одвојено у обданишту, немамо, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико бораве ту дуго?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их сретали, у граду, Зворнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесмо, виђали смо људе да ходају по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су радили, чиме су се бавили? Да ли су радили полицијске послове, да ли су били у МУП-у?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, нису они у МУП-у радили никакав полицијски посао, они су формирали, радили су једно време на пункту, појачање као и они су, а они нису били распоређивани из станице полиције никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на ком пункту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: На излазу из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према ком делу, према Каракају или?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Према Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или према Дивичу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Према Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Каракају? Шта су још радили, да ли сте их виђали? Да ли су имали још нека задужења?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нису они били под ингеренцијом полицијске станице, они су искључиво начелнику полагали рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милошу Пантелићу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И они са нама никакве, имали су однос колега или прође или не прође, хоће ли поздравити или не поздравити, значи ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До ког периода сте њих виђали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, негде до јула месеца када смо ми тражили помоћ из Бијељине да, помоћ против тих паравојски и тада смо ми дошли буквално у сукоб са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим Гогићевима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Са Гогићевим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте и због њих тражили помоћ?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И због њих и због Пиварског јединица и сваки је имао некакву јединицу, три, два, пет људи, откуд знам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја и даље нисам схватила, шта то ти људи раде тако страшно да ви тражите помоћ?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знате шта раде, пукне линија и ја идем као полицијец на линију, а он остане у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта то раде, за то сте тражили помоћ од Пала, да њих ангажују, шта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не да ангажују, да се склоне, да не раде по граду, да радимо ми полицијски посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта раде?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Шта да Вам кажем, контролишу саобраћај, ево стане, формира пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неки тежи проблем због којих се обраћате горе? Да ли има неких убистава да се ту дешавају, па да има потребе да се неко виши обавештава?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не разумем како мислите, да ли има убистава, вероватно да има, вероватно да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас питам, Ви сте били активни полицајац?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нису они само у граду, нису они само у граду, они оду негде, па се врате ту, преноће, где иду, по терену, шта раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас само питам, врло једноставно, због којих све проблема Ви тражите помоћ? Ја не видим, нисам схватила који? Пункт организују, шта још раде?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, да ли је довољно да ударе полицајца на пункту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам, сада кажете.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Малтретирају полицајце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Све један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, десило се то велико, кажете, убиство, тај Репић, шта Ви чујете о том убиству, хајте нам то испричајте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да је ушао човек, Репић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога прво добијате сазнање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја од кога сам, ја мислим да сам од дежурног у станици, не знам тачно сада, не могу Вам, да је упао Репић и да је извршио, буквално, масакр доле у Дому у Челопеку и да је Репић, дошао његов брат по њега, да га је одвео негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је његов брат?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Жућо, ја мислим да се Војин зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И то је то. Онда смо, Маринко је ваљда наредио, коме је наредио, Среди или не знам коме, људи су пребачени из Челопека, из Дома горе и после пар дана отишли су даље за Батковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада то чујете, Репић урадио и шта се предузима против тог Репића, Маринко, полиција?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ми нисмо, шта можемо ми предузети, шта када уђе човек са пушком да убије, шта би Ви предузели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после када се то већ десило, шта се предузима? Да ли је тај Репић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада Вам кажем, идемо и тражимо помоћ, долази специјална, то је све у два, три дана, долази специјална јединица и хапси њих и одводи их. Сви се они одводе, све паравојне јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми овде имамо податак да су они 28. јула ухапшени?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: О јулу ја и причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ово је било месец дана раније, када су ови људи пребачени?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су отишли по терену, њих нема, нема у граду, они оду. Пиварски је негде у Дрињачи, онај је негде тамо, нису у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па због тога је каснила та?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И вероватно је то један од разлога и тај догађај у Челопеку, да се тражи помоћ, јер ја нисам био у позицији да пишем шта се тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, ко је затекао тог Репића када се то издешавало?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Где у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку, тај дан када је пуно људи убијено, ко их је ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је неко ту лишио слободе, да ли је неко дошао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко покушавао да га ту сада ухапси?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тих убистава, не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Маринка питали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били присутни то у јулу када су они сви похапшени у граду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте нам о томе нешто реците.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ништа, добили смо, навече су нас упознали, неко је дошао из Бијељине, не знам ја ко, из специјалне јединице, упознао нас да ће они доћи да похапсе те из паравојске. И у јутарњим часовима они су ушли у град, чула се спорадична пуцњава и почели су их приводити. Они су имали сазнања где се они налазе, по приватним кућама, по објектима и у тој кући где су били лоцирани. Приводили су у СУП, обављали разговоре, одатле су их водили у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то отприлике људи, да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, оно што сам ја видео у станици, јер нисмо се сви налазили у станици, свако је имао своје задужење, ја будем испред, не знам поште, онај тамо, онај, не знам, сви смо имали неки конкретни задатак, али оно што сам ја видео када сам долазио у станицу, па било је једно двадесетак људи оно у холу онде, што је приведено. Између осталих и тај Репић и Жућо и Нишки и још неки, нисам, не знам ја, ко су све, мислим, не знам им имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Пиварски?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, исто тако, један човек који, не знам ја одакле је дошао и био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели некада?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, средње онако висине, ништа посебно, нисам запазио на њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неку своју јединицу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, он је углавном био на подручју горе Дрињаче и горе се негде, да ли је он придодавао се некој јединици или је имао некога са собом, али није имао неки велики број, јер не знам да је имао неку јединицу којом је он, за Пиварског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Нишки, ко је тај?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, и он је тако, више слободан стрелац него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за неког мајора Марка Павловића?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то, да ли сте упознали тог човека?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, виђао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командант штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га виђали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Виђао га у хотелу где смо се хранили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он постао командант штаба?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до када је био ту у штабу командант?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, верујте да и то не знам тачно датум, мислим знам да је био, али не знам тачно ни колико ни када, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је он командовао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па штабом ТО, он је био на челу штаба ТО, територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој згради је он седео у односу на зграду где сте Ви, у СУП-у?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У згради војног одсека, тадашњег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одлазили у војни одсек?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам имао потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте виђали тог Павловића до тог хапшења?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада Вам рекох, виђао сам га, долазио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него до тог краја јула, рекосте, не знате који тачно датум, да ли сте га виђали у том периоду или нисте, да ли се сећате, када сте га виђали више када мање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: На почетку сам га виђао више, после нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После нисте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: После га нисам виђао, не знам тачно датум, од када га нисам, али нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошло до тог хапшења тих, кажете, двадесетак, па су одведени у Бијељину, да ли је неко из Зворника одведен можда, од Ваших неких снага из полиције?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Из полиције не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Из полиције није, сигурно, а са подручја Зворника да је било неких лица, вероватно јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки ту мештани или локални?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Верујте, не могу сада тачно да се сетим, али сигурно је било тих лица која су се прикључила «Жутим осама». Е да ли су и они ухапшени и одведени за Бијељину, не знам, углавном су била ова лица, Жућо, Репић и не знам ја још, Нишки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после виђали те људе све који су тада одведени у Бијељину?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се враћали више?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нису, у том периоду нису, они су отишли у Бијељину доле. Шта је било са њима, више се никада нису вратили да буду формацијски нешто. Можда су у приватној режији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су они и у мају нешто напуштали, да су нешто одлазили са територије Зворника можда, те неке јединице?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да су се враћале? Имамо тако неке информације, да су они једно време отишли, па су се опет вратили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, нисмо ми имали никакву власт, команду над њима, нити, могуће да су, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неки инцидент са неким министром у јулу месецу 1992. године, да је био, на неком пункту, на некој тако барикади?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не могу ја, мислим, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли можете да нам кажете везано за погибију Славка Ерића, па кажете, размена. Каква је то размена вршена, за његово тело да?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам ту ситуацију шта о томе можете да нам кажете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ништа, они су у, када су настрадали, размену са њима и све преговоре обављао је Момчило Марић, са Муслиманима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш овај колега помоћник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, јесте, он је био и командир и заменик и помоћник, зависи у ком периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И све послове око тога је обављао он и после пар дана, ја не знам стварно ни колико ни шта, углавном они нису дали тела. Да ли су за узврат шта тражили, чуо сам да су тражили, да ли је ко одведен или није одведен на размену, Марић је лично ишао са њима. Ја стварно не знам, нисам, ја сам само био на обезбеђењу болнице, између осталог када су они довели ове, Славку и ову двојицу и сместили смо их у мртвачницу и ја сам Славку обукао униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било дана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, после можда пет, шест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је преговарао Марић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, не знам стварно, то је тамо на граници тог дела где је српска територија и Каменица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи са неким тамо ко држи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, са супротне стране од Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је донео тело, да ли је неке дао људе из Зворника у размену?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, не знам, верујте, они су ишли, сваки дан су ту преговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко они?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Славко, овај Марић преговара са Муслиманима, па оде, па не успеју преговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам иде Марић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да ли два полицајца, три са њим, ја не знам колико је ишло, али углавном је он руководио том операцијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте никада чули за кога је то размењено тело?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, нисам, ни колико људи, ни да ли, ни који људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште чули о неким разменама у периоду мај, јуни, јули, да ли су уопште обављане неке размене људи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ми смо овде чули од сведока и ових оштећених који су преживели Дом културе, да су неки од њих, бар на почетку, размењени?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, ја не знам стварно, нисам упућен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте чули да се неко размењивао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам, нисам, поготову од тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се нудио неко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам, ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека лица?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ја упознат са тим, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Спомену Стојкић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам жену из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је била ухапшена?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сазнао сам много после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте сазнали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од ње лично и сазнао сам неки дан када смо позив добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ишли у суд да преузмете позив?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, тада сам је видео и нисам је једноставно ни препознао, она каже, иде и она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада за време рата, уопште нисте знали да је ухапшена?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, никада нисам, ено, жива је она, никада нисам са њом ни контактирао, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били позвани и од хашких истражитеља, да ли је тако?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дајете изјаву. Да ли се сећате, када је то било, отприлике?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Давно, не могу се тачно сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте давали изјаву?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У «Видиковцу», у хотел «Видиковцу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хотелу, добро. Да ли су Вас питали нешто везано за тај Ваш посао око обезбеђења објеката?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Болнице и тако тога, да ли се сећате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесу, ја сам исто говорио зашто сам био задужен и шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било нешто у болници чудно што се дешавало док сте Ви обезбеђивали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од тада, од када сам ја био руководиолац тог обезбеђења, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам да ли је било пре, не знам, од периода када сам ја, али раније не знам, јер раније су обезбеђивале патроле, пошаљу се два полицајца, да ли је било или није, стварно нисам упознат, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту виђали тог мајора Марка Павловића?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам, па нисам ја стално био у болници, ја сам само вршио распоред и повремено обилазио патроле које су, тако да нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте ту обезбеђивали, нисте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оном периоду када се полиција повлачила?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Како мислите повлачила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био напад, нешто сте причали, о нападу са Куле, још док Кула град?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не у болници, нисам га видео никада у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте га видели у том периоду, где сте га виђали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Видео га у граду, када смо ми пошли у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, шта је било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, јавили су њему да Муслимани нападају са Куле, ко је јавио, немам појма, нисмо имали, Вуковић Средо, Мијатовић Миле и ја смо били на обезбеђењу болнице и јављено нам је да се повучемо, да идемо према мосту и идући према мосту, ја сам видео Марка Павловића, а нисам га видео у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, ми смо били ту пред болницом, ја сам тада би полицајац, нисам био, шта је било и ми смо се после извесног времена вратили, рекао нам је, не знам ко је тачно од руководиоца, да се врати свако где је био на обезбеђење. И ми смо се вратили можда после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим неки разговор водили, са тим Марком?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, не, он био је ту, али шта ћу говорити, разговор ја са њим, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакав разговор?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нема потребе, можда сам био присутан да је неко коментарисао шта, али нисам ја лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише, тада сам у болници видео Маринка Василића, Петка Панића, али са Павловићем нисам разговарао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не у болници, нисам ја тако изјавио, не, не. На мосту сам ја њих затекао и Петка и Маринка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На мосту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: На мосту, код моста, не на мосту, него код моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: А не у болници, нити је Марко Павловић када долазио у болницу када сам ја био, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има питања? Добро, то и није везано за оптужницу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Миљановићу, да ли можете да нам кажете, да ли је у то време полиција била претпочињена команди територијалне одбране?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ја мислим да, једино ако су каква дејства илил када смо ишли негде на линију или нешто, али нисмо, ми смо обављали своје полицијске послове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Према неким прописима у рату, полиција се претпочињава команди територијалне одбране. Да ли је то тако било у Зворнику, мај, јуни?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, верујте, ја немам тај осећај. Мени никада није наређивао нико из штаба ТО лично. Да ли је на неким састанцима шта било или није, али ја стварно нисам никада добио никакво наређење од било кога из штаба ТО, тако да не осећам да су они били нешто мени надређени, да су ми наређивали нешто, јер сам био у то време полицајац, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Реците ми, да ли је војна полиција била у Зворнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Војна полиција? Јесте, али када се формира војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, значи, мај-јуни, да ли је постојала војна полиција?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не знам да је, носили су ови Гогићеви беле опасаче, а можда је неко мислио да су то, али ја не сећам се да је било војне полиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте једног момента да је, не знате, можда је Славко самоиницијативно те људе ту сместио у тај, па да ли је могло да командир без знања начелника нешто уради, рецимо двеста људи самоиницијативно да смести тако? Да ли је то могло да се деси у полицији?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да ли је могло, па не знам, верујте да, ја у то време нисам био руководилац и не знам какав је однос био између, али вероватно немогуће да нико није знао да су људи ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте једног момента да су ови Дивичани добровољно хтели да се иселе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: То је Славкина изјава, то је он мени рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, зашто ако су добровољно хтели негде да иду, зашто нису сачекали то у својим кућама, зашто се смештају у Дом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, верујте, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли знате, под чијом су командом биле ова паравојне формације?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, уколико су вама толико сметале те паравојне формације, зашто нисте, чим су се појавили одмах тражили да се они удаље?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од кога? Немамо ми никакве комуникације ни са ким.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Од кога сте после тражили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од Министарства када је успостављена веза.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А зашто нисте тражили у почетку?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нисмо могли, нисмо могли ни отићи до Пала, Министарство је на Палама, а ми нисмо знали више коме припадамо, да ли је Центар Бијељина или је Сарајево и од кога да тражимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта то значи, да сте једно време, начелник полиције није могао никакву комуникацију да оствари са?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Систем везе не функционише и колико је то трајало, петнаест дана, десет дана, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у априлу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, то је само у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, после?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Шта после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај, јуни?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, тражили смо у мају и јуну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, какав је био однос Марка Павловића и ових паравојски, Нишког, Пиварског, да ли сте их виђали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, нисам их виђао заједно, али виђао сам, Марка сам виђао у граду, а виђао сам њих, нисам видео да он њима командује негде или да иду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, то Вас нисам ни питала.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Питам, да ли сте виђали Марка са Нишким, са Пиварским, са Жућом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да по граду шетају или нешто, нисам их виђао, а да ли се ко састајао са ким, не знам, ја нисам се никада састајао са Марком у штабу, нити било где.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, у овом Дому културе Челопек, да ли Вам је познато, да ли је постојала нека књига евиденције, везано за те људе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим да је морала. У свим станицама резервним је била нека евиденција, није нека, него био је извештај се подносио, после сваке смене, тако је било у граду, тако је требало бити у свим резервним станицама, морали су подносити неки извештај шта се догодило, књига да ли се звала дежурства, да ли дневник догађаја, да ли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вам је познато да су у Дом културе у Челопеку упадали неки мештани, неки Зворничани или из околине Зворника?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, рекао сам Вам да никада нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ни чули за тако нешто? Да ли имате неких сазнања о исељењу Козлучана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, само знам да су се иселили, али немам, нисам био присутан, нити знам било шта о томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ово сте једног момента рекли, када пукне линија, ми идемо полиција тамо, а ове паравојске нигде их нема?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хоћете то мало да појасните, где је била та линија?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, врло често се догађало, рецимо, у Озачини, не знам ни ја, у Малешићу, у Бошковићима или негде и онда ми одемо, ако треба

будемо сат, два, три, пет, зависи шта је, ми се враћамо у град и обављамо онда поново своје послове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А где су они?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте их некада виђали на линији?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, нисмо никада са њима били на линији, тако да нисам никада имао прилику да будем са њима на линији, нити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то кажете када сте на линији, да ли сте Ви ишли на линију?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично не као помоћник, у борбе, да ли сте ишли?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисмо ишли, ишли смо када пукне линија, одемо и вратимо се после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам тада командује, када идете на линију, Ви лично?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, иде један од руководних радника, зависи у ком периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из полиције?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Из полиције и он командује полицији. Свако командује свом делу, војска, ТО своје јединице, ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то су те двоструке команде?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нису двоструке, ми не идемо, ми буквално не идемо на линију, него то су само моменти ако њима треба испомоћ некеме, онда се оде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то одете када треба испомоћ и онда? Они зову а ви сами са собом командујете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја командујем са тих тридесет полицајаца и стављам се под команду некога ко је на тој линији, ко је командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нормално да се стављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под команду кога?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Те јединице која је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војне?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, војне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Миљановићу, Ви рекосте да сте помоћник командира?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само помоћник командира, без неког посебног ресора?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Тако се звало, у старту, у почетку се тако звало, помоћник командира, станица броји.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали нека посебна задужења, пошто је помоћник командира и овај Ерић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Обезбеђење објеката.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А за шта је био Ерић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ерић је био саобраћајни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он је био за саобраћај?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па по чему је он, Ви рекосте у једном моменту да је Славко био изнад мене, па по чему је он то изнад Вас?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Зато што је, ја сам био саобраћајни полицајац, а Славко помоћник командира саобраћајне станице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је било некада?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: То је било на почетку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него, половином маја сте ово што сте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Само мало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И Ви и Славко?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сви саобраћајци су били под командом Славке. Ја сам тада био полицајац у почетку. Славко је био помоћник. Сви ми из саобраћајне јединице смо радили по пунктовима и шеф нам је Славко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, то је било до половине маја, половином маја сте Ви постали помоћник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја када постајем помоћник, постајем ја помоћник командира.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За обезбеђење објеката?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И мене задужују за обезбеђење објеката, онако како сам рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Славко је помоћник командира за саобраћај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За саобраћај?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И зашто би он сада био изнад Вас?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Зато што је он ишао у пратњу тих људи, тако ми је он рекао и што је он разговарао са њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам конкретно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У хијерархијском смислу, јер Ви кажете, Славко Ерић ми је наредио, Славко је био изнад мене?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ја видим да, како су ствари постављене, не би требало да је тако, да он Вама нешто наређује? Ви сте за једну област, он је за неку другу област, потпуно два равноправна помоћника?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисте Ви мене разумели. Ја сам рекао у једном тренутку да ме је буквално замолио, јер је то његов задатак требао бити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, рекли сте и замолио и уствари, наредио.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Старији је он од мене много, не много, десетак година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па у том неком смислу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И у том смислу и био ми је старешина и пре тога, тако да су била поштовања према, наставило се да се ја односим према њему и не само ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то, Ви сте дуго полицајац, шта је то у Чelopeку, организационо, та полиција у Чelopeку, шта је то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Резервна станица полиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Резервна станица полиције? Шта она треба да има организационо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командира, заменика.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Командира, заменика?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Помоћника.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Уведено дежурство, претпостављам?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Дежурство у станици и ако има патроле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како Ви остварујете из централе, како Ви остварујете са њима везу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командир са командиром.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како остварујете везу у смислу система везе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није тада било у почетку система везе, телефоном, ако је био телефон неки.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, ово је јун месец, причамо о јуну месецу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисмо ми ни тада имали неки радио уређај, имали смо пар радио станица и касније ће се то, телефонски, углавном телефонски или лично да је долазио неко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је дежурни у обавези да води књигу дневних догађаја и у тој, таквој станици?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У свим, на свом подручју он је обавезан да води евиденцију о догађајима који су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Књигу дневних догађаја?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се књига дневних догађаја води и овамо у Зворнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Води.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Ви имате јутарња информисања, колегијуме, састанке на којима Вас се извештава о дневним догађајима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Има.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Посебно у смислу процене безбедносне ситуације или безбедносно интересантних догађаја?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Има на подручју које покрива станица, а командир, начелник, они са командирима резервних станица и остали, они комуницирају и имају они, тако да ми нисмо никада били у прилици да будемо сви командири резервних станица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте на тим састанцима расправљали, информисали о неким догађајима у Чelopeку, на Економији, на Циглани, Техничком школском центру?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисмо, ја нисам био присутан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте знали да се неки затвор налази и у Техничком школском центру?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сазнао сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам знао тај дан када је био, али сазнао сам после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који дан?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Тада када су та лица доведена, али није то био затвор. До тада ту није био затвор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зар није један Ваш полицајац учествовао у обезбеђењу људи тамо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ниједан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То није полиција?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ниједан полицајац није. Ако је неко у приватној режији ишао, то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате, ко је Сретен Лазаревић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И он био у Техничком школском центру?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И на Економији био.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: На Економији да, па рекао сам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају, у мају у Техничком центру.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И са Економије у мају месецу са Економије дошли са затвореницима у Технички школски центар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих тридесетак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам, јер никада нисам чуо, то први пут чујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је Маринко, да ли знате, да ли имате сазнања у том смислу, да су Маринко Василић или Милош Пантелић одлазили у општину, у команду ТО, дакле на те више инстанце да су имали неке састанке са тим људима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам да су ишли на састанке, али са ким и ко буде присутан, ја нисам никада био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када доведете ове људе у Челопек, Ви рекосте нисте имали никакав списак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је сачињен списак када су људи уведени у Дом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тада сачињен списак људи да се зна колико је ту људи тамо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, ја сам само ушао у Дом, рекао сам Вам, ушао, видео шта има, изашао, људи су изашли из аутобуса. Ја сам у возило и отишао у Зворник. Да ли је ко правио списак, ко је распоређивао, ко је био на обезбеђењу, стварно ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако да Ви не знате колико сте људи предали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Маринко Василић каже да сте Ви пратили Дивичане за Кладањ, па су враћени, нису примљени, то је Маринко рекао овде?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није, па добро, нисам сигурно, никада ни отишао на Дивич, ни пре ни током ни касније, никада. Мој једини сусрет са њима је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Под чијом командом су људи полицајци који врше обезбеђење затвора у «Новом извору», односно Суду за прекршаје?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су, њима је био надређени Вуковић Средо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Средо Вуковић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да, а Средо је директно полагао рачуне командиру, начелнику и већ даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је он био, шта је Средо био?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, шта ја знам, он је обављао нешто, ја нисам никада сазнао да је он званично био постављен неким решењем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, у овом организационом смислу, ако сте Ви помоћник командира за обезбеђење објеката, ако је Славко Ерић до своје погибије био помоћник за саобраћај, ко га је наследио?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Славка Ерића?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Славка Ерића?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим да је Марић или Зоран Обрадовић, нисам сигуран.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, сада, зар Средо Вуковић није неко унутар ових организационих делова?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Затвор припада Министарству правде, суду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, затвор као затвор, то знам, али Ваши полицајци га обезбеђују?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И они траже полицију да их обезбеђује и њима је неко дао, старешина органа, ко је, дао им одређен број полицајаца који су обезбеђивали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је функционисао суд уопште у Зворнику у то време, да ли Ви имате сазнања?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Имам, радио је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су неки људи процесуирани због неких кривичних дела?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја да ли су процесуирани, знам да су излазили на лице места, на увиђаје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су хапсили, да ли су хапсили неке починиоце кривичних дела, каква разбојништва, крађе, убиства, ако се сећате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Увиђаји су сигурно вршени, сигурно су увиђаји вршени, али да ли је ко хапшен, да ли је вођен, суђен, то стварно не знам. Они су, када се било шта догодило, од најобичније саобраћајке, па до било чега, судије су обавештаване и суд је функционисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о Дому културе, да ли је био увиђај?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, па нисам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остало ми је нејасно само још да разјаснимо, Ви сте, ја сам тако евидентирао себи, Ви у једном моменту рекосте себи да се за овај догађај када је Репић убио шеснаест, седамнаест или деветнаест људи, најпре рекосте да сте то чули од Маринка, а после кажете да сте то чули од дежурног?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, ја сам чуо од дежурног, а онда ми је Маринко рекао да не зна шта да ради, јер је, он је дословце рекао «онај идиот», урадио то што је урадио доле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није ми Маринко пренео да је био догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је после урадио, када је идиот то урадио?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ништа, оно што је могао да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, шта је могао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Превезао људе у Зворник, Маринко је предузео, послао је полицију, довели су људе у Зворник, јер очигледно они нису могли да их обезбеде доле, били су у Зворнику, а после тога одлазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је урадио полицијски део посла, не мислим на то сада да је људе превезао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли Вам је познато, да ли је био увиђај, да ли је ухапшен неко, да ли је поднета кривична пријава, тужилац?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радио суд, кажете радио је суд?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Суд је радио, али да ли је у том случају, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је радило онда и тужилаштво, ако је радио суд?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је поднета кривична пријава за то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви сте помоћник командира полиције, кога то да питамо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Вероватно суд, откуд ја знам, нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко подноси кривичну пријаву, суд?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ја нисам, ја Вам кажем, ја сам био за обезбеђење објеката и тамо нема тога и немам ја потребе против портира у болници поднети кривичну пријаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нешто да се надовежем. Колега Вас је питао за те извештаје и Ви кажете, има то све?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, не знам да ли има, они би требало, питао ме да ли треба да имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, састанци јутарњи, на којима би требало да се подносе извештаји. Да ли су били јутарњи састанци, командир, помоћник, начелник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте, буде на подручју моје станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко буде у Зворнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командир, заменик, помоћник, да ли један, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Зависи ко је био када, у ком периоду, да ли је Милош Пантелић, да ли је касније Маринко:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, говоримо о јуну месецу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ко је био? Маринко је био тада ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви долазили на тај јутарњи састанак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки дан?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па није баш сваки дан, зависи, некада одем на терен, не будем ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када нисте на терену, да ли сте долазили на јутарњи састанак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, углавном, није то било свакодневно. Имао је он састанака, имао је он одлазака, није то било уобичајено да то мора бити сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте пре тог догађаја, да сада елиминишемо тај догађај, на крају, а имајући у виду да сте претходно рекли да сте чули да се ту нешто догађа, али да није било убистава, има ли неки разговор на таквом јутарњем састанку, везано за Дом културе у Челопеку?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О таквим догађајима ништа до тог дана? А од кога сте онда чули, ако не на јутарњем састанку то да се дешава тамо нешто, да хоће да уђе, па не уђе, па уђе, али никога не убије?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Чујем од полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од полицајаца?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од полицајаца који раде на подручју Зворника, живе у Тршићу, живе у Челопеку и долазе, причају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зашто нисте то информисали на том јутарњем састанку када чујете то? Кажете нико никада, зашто Ви нисте то рекли?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Како ја да информисем, како ћу ја информисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, речима, лепо, чули сте од тих стражара, па сада дође јутарњи састанак?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја да ли је то тачно, он је чуо, тај полицајац је чуо, није он био присутан, није то нико од стражара мени причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису Вам стражари причали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, нисам ја никада контактирао ни са једним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира, кажете, дошла до мене информација, зашто нисте обавестили о тој информацији на јутарњем састанку, кажете, чули сте, дешава се? Да ли Вам је то моје питање чудно или шта, не разумем?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам, нисам га разумео у ком смислу мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да поновим?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Де, поновите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, имате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, на ово питање сведок и не мора да одговори, а одговорио је већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га упозорила.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али није дужан, не знам да ли је он то схватио. Упозорите га увек.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Он је рекао да је већину тих информација мало касније чуо, а не тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за убиства је чуо касније. Ја га уопште не питам за убиства, он је рекао да је чуо да се тада нешто дешава, али да има малтретирања, да нема убистава, па пошто је чуо питам, да ли је о томе расправљано на јутарњим састанцима? Да ли своје надређене информисете да сте чули?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја никада нисам чуо тог дана када се догађај догодио, чуо сам то касније, да ли три, пет, петнаест или месец, ја не знам, према томе, како ћу информисати шта је било пре петнаест дана, еј, јесте чули, било је оно тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога не информишете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нормално, оно што је дежурни, што је пријављено дежурном, што је уписано у дневник догађаја, што сазнаш, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта има, о чему се то, хајде да чујемо, добро то што је уписано у књигу, о чему се ту расправљало, шта је било уписано у књигу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командир, начелник информисао командира, данас ћемо радити то и то, појачана контрола ту и ту, појачајте обезбеђење тамо, изда нам задатке и ми одлазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас за Дом културе, да ли је и о томе било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисмо, ја нисам никада био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се о томе причало, добро. Да ли сте чули да су неки камиони одвозили неку робу са територије Зворника у Србију, обзиром да сте Ви били једно време, кажете, и за саобраћај помоћник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата, добро, после, да ли сте чули од колега који су радили на пунктовима, на мосту каракајском, према Лозници, код Шепка?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли о томе нека сазнања Ви од некога?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули никаква роба да је изношена из Зворника?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам, тада нисам. Касније сам чуо, не знам, овај урадио оно, онај ово, тада нисам, нити је ко заустављен да ја знам да је неко зауставио некога, па да је доведен у станицу, онда би вероватно морали знати, али овако, да ли је неко, вероватно је било, али ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су нам овде неки сведоци који су чак били у руководству општине, који кажу да је општепозната појава била да је било пљачки. Да ли Вам је то познато из кућа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ја Вам сада причам, да је паравојска радила, ми одемо, они остану. Да ли они то ураде или не ураде, мислим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су радили то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам чуо, али касније, не тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они кажу да знају да је у то време то било, да се то видело да људи износе ствари, да? Ви о томе не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је у «Хладњачи» нешто складиштено у Каракају, нека таква роба, техника, намештај?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у магацину Робне куће у граду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: То знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о томе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: То је био магацин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Те робе, одузете робе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које робе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, робе, рецимо, продавница разваљена, полупана стакла и ту робу би неко вероватно покрао и онда су биле екипе које су ту робу складиштиле у магацин испред Робне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само из продавница?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ја нисам стварно, не знам да ли је још у међувремену. То је радила крим. служба и ако је било нешто, то је неко други радио, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули да је било неких пљачки по кућама или тако нешто?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: То је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напуштених? Да ли је било напуштених кућа ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим местима, осим у граду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Како мислите у којим местима, одакле год су се иселили Бошњаци, Муслимани, било је вероватно пљачки из тих суседних села из, ко је све ишао. Ми нисмо сви ишли по тим где су била ратна дејства и где је била зона угрожености, ми нисмо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када су ови Козлучани напустили, да ли сте ишли ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту била ратна дејства?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не, ја имам кућу у Козлуку, али нисам ишао ни на исељавање Козлука, нити сам био присутан, али знам да су се иселили и знам да је била доле Полицијска станица, која је обезбеђивала то. Ко је и шта радио, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у тој кући, када сте боравили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, и пре исељавања и после исељавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за време док су били ту Козлучани?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили сте?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, пролазио својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, како баш тог дана нисте уопште?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нисам зато што има полиција у Козлуку, не иде полиција из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, због куће, не због полиције, питам Вас?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нисам, зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то намерно нисте ишли или?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не намерно, нисам, тај дан не знам где сам био, али нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да ће да се исељавају?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знао сам, али нисам знао тачно када, јер нисмо ми били обавештени о исељавању Козлука, то је била резервна станица у Козлуку и они су помагали исељавање, а не полиција из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта знате о том исељавању?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, само знам да је договорено да се иселе и да су људи отишли негде за Србију и даље, у иностранство, где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте први пут дошли у Козлук након што су они исељени?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики период је прошао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам, не могу се тачно сетити, можда десетак, петнаест дана. Моја кућа је три пута проваљивана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта би са Вашом кућом када су они изашли? Да ли је остала имовина?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, није усељена кућа, него је само покривена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покрадена?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Покривена кућа, није усељива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није усељива?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Није усељива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није намештена?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Једино цреп да се носи, нема шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било после са том Вашом кућом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, ено је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту неко усељавао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Тада није нико, а после, касније, е сада има, живе људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли су ушле неке избеглице ту?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После када се Козлук иселио?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не може ући када није усељива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у Вашу кућу, у друге куће?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, јесу, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам колико је временски прошло, али ја више нисам, нисам више ишао, јер нисам имао потребе, доле има станица, има милиција, има све. Ја немам потребе да идем доле, не знам тачно када су, али су, видео сам да људи живе у Козлуку. Одакле су, не знам. Било их је из свих делова Босне ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте имали контакт са Славком Ерићем и он Вас замолио или Вам рекао да организујете пребацивање из «Новог извора» људи са Дивича до Дома културе у Челопеку, па он рекао – договорено је да остану пар дана, е то тако Вама преноси, па куда ће они даље ићи, да ли сте тада сазнали, са ким се он то договорио, где је то договорено?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, није ми то рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумео сам да сте Ви сами тада организовали од састава полиције то пребацивање или сте имали још некога да Вам помаже?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја нисам ништа организовао, они су све организовали, све је било организовано, ја сам само дошао возилом «Југом» испред и људи су били у аутобусима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, како Ви то радите?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, ја сам дошао испред аутобуса са возилом, возачима, крените за мном и они су за мном и за Челопек. Не знам ја ко је био са њима, да ли је ко раније контактирао, да ли је, не знам ништа о тим стварима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како Ви то саопштавате тим возачима, ко су возачи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: «Дринетранса», не могу се тачно сетити, ко су возачи, из «Дринетранса».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То су возачи у цивилном оделу или?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја мислим да су у цивилном оделу, мислим, нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте их познавали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не могу се сетити ко су тачно били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они познавали Вас?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, вероватно, ако су ме знали возачи, морали су ме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, да ли Ви њима саопштавате, ја сам одређен да вас пребацим тамо, поступите по наређењу, возачи крените за мном, како је до тог контакта дошло да они пођу за Вама?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Слушајте, све је завршено раније, све је Славко договорио, баш све и он је требао да иде, јер он је све раније разговоре, договоре, све је он обављао и ја сам дошао када је све било, ја сам само, они су знали да долази возило, све возачи, буквално ја сам видео те људе, поздравио неке, са некима се поздравио, људи где иду, иду у Челопек и ја сам са возилом, отишли за мном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, где су ти људи били када сте се поздравили са њима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У аутобусу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте, ушли сте у аутобус?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Отворена врата и ја ушао, не знам са ким сам, око средине аутобуса, чак стајао, поздравили се, шта је Мико, где ћемо и ја сам им тако рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ушли у оба аутобуса?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не могу се сетити, али у један сигурно, у један сам сигуран, а у други.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је текло искрцавање, ко је наредио људима да се искрцају?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не могу се сетити, вероватно сам ја рекао, људи, треба да изађете, изашли су. Полиција је била ту испред Дома.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада када сте Ви дошли, па док чекате овога Цвијетка Јовића, они су били у аутобусима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви њима рекли, останите у аутобусима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам, јесам, сачекајте да видимо где ћете и шта ћете и онда сам ја био са тим полицајцима, псеудоним «П» и још ове које сам рекао. Ја сам са њима стајао напољу можда петнаестак, двадесет минута, не знам тачно колико је, док је дошао Цвијетко и онда се нашао тај кључ и они су ушли унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, Цвијетко је то, рекли сте, невољно?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, он је невољно, зато што је дошао из Тршића у Челопек, јел као он има доле своју станицу, зашто он сада долази у Челопек, не знам ја, немој мене питати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То његово нерасположење није било у односу на тај нови задатак, да кажемо, чување?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, могуће да је било, ја не знам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Цвијетко Вас тада питао, да ли је организовано за храну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисмо на ту тему ништа, јер то нити ме је он питао, нити сам му ја шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези са тим, да ли Вам је Славко издао какво наређење у том смислу, односно неко обавештење како ће бити организована та храна?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, он је само рекао да је он све договорио, шта и како, нити сам био ја упознат, нити је био Цвијетко, одакле ће се довозити храна, мислим то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада у вези те хране, кажете да сте били присутни тада када је Маринко саопштавао, да ли је пре тога њему Цвијетко рекао, вероватно да јесте, па сте Ви то тако закључили, да је њему Цвијетко рекао, па је сада Маринко галамио и рекли сте као, шта они мисле. Ко шта мисли?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: На те што возе храну, зашто није одвежена храна. Он је у првом моменту вероватно на то мислио, нема на кога он, ако је храна ту и возач који треба да вози храну, треба да је одвезе, значи, неко је није одвезао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али ко одлучује о храни? Ко треба да каже, како иде тај пут, негде се налазе неки људи и сада би њима требала да се организује храна. Ви знате у полици сте, чим одете негде на терен, како то иде, е сада, коме се Ви јављате, коме су они то требали да направе требовање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, вероватно негде, да ли у општини, да ли негде, ја не знам ко је са ким контактирао, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, нелогично је, нису ови однели, треба неко да каже, ту треба да се носи храна?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Слушајте, ако неко носи већ десет, петнаест дана, један дан не однесе, нешто се догодило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, али пазите, овде када сте их Ви пребацили тамо, они у првих дана нису имали храну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Е то не знам, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је требао да каже то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Онај ко је обезбедио да иду доле, вероватно, ко је организовао, не знам, ја нисам упознат да они оних првих дана нису имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли, први дан, један дан нису имали храну?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Један дан нису имали храну и тада знам и тада је Маринко назвао и сутрадан су добили храну, а не првих дана да нису имали, то нисам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви стражари кажу да прва три дана нису имали храну, па онда?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам сада кажем, према томе.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви кажу да прва три дана нису имали или два, није битно колико, али првих дана и да је онда почела храна?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, сигурно, не знам то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су били наоружани ови Гогићевци?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Пиштоље и аутоматске пушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Исто као Ви?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нису сви ни имали чак пиштоље, ја не знам да ли су имали сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су они добили то наоружање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, да ли су можда дошли са наоружањем?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, верујте, они су се само појавили, начелник је рекао да су они ту и они су посебно били смештени, ми смо спавали у хотелу, они су тамо где је било обданиште, тако да ми нисмо са њима буквално никакву комуникацију имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, разумео сам да сте са њима имали проблема, са тим који су у војној униформи и тим који су у полицијској униформи, е сада да се вратимо на ове који су у полицијској.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су у војној униформи, маскирна униформа, али пише овде «полиција», класично оно налепљено на рукаву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хајде да онда разговарамо тако. Ти који су имали да пише на униформи «полиција» и кажете дошли су са Милошем Пантелићем и они праве извесне проблеме, да ли сте се жалили Милошу Пантелићу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта каже Милош Пантелић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Видеће он са њима, не знам, један од њих је ударио полицајца на мосту, видећемо са њима, ми смо протествовали, ако неће или ми или они. Он је рекао да ће то завршити са њима и после тога није било ексцеса, али се догодило оно када су паравојске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, значи жалили сте се Милошу Пантелићу, он је нешто предузео и тог проблема више нема?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада имате проблем са војском који немају тај натпис «полиција». Кома сте се жалили на њих?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам никоме, ми смо расправљали у станици, али коме је командир или начелник, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неко је од вас вероватно имао проблеме, па сте расправљали у станици или је неко дошао да се жали полицији на такво понашање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Било је, вероватно, било је и појединачних жалби, а било је и жалби од стране полицајца да их заустављају, да су формирали негде пункт, па претресају и полицајце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, жалите ли се Ви Вашем старешини, конкретно начелнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Жалимо се. Маринко иде и тражи од, не знам ја, на Пале је ишао, не знам са ким, тражио помоћ да види шта је рађено са њима, и онда када је то већ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто се не жали ономе чија униформа асоцира да би били под њиховом влашћу?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, ја стављам примедбу. Ко је то, чија униформа асоцира и шта, а иначе ћу то ставити примедбу у погледу ових питања, не сада колеге, него и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на Пантелића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, полиција да ли се жали војсци?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, не, не знам ја, не знам, нисам разумео како да се ми жалимо, шта да се ми жалимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, да ли се полиција жали нешто војсци, ето то пита тужилац, Ви одговорите ако можете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Понашање тих који носе војну униформу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви лично имали проблема са њима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада када је организовано хапшење тих из паравојске, разумео сам да нису били ти, на чијој униформи је писало «полиција»?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је, пошто сте га упознали, тада је био ухапшен, Марко Павловић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам га ја видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је био ухапшен?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да сам ја то питала.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још на крају око овог реферисања јутарњег. Ако можете да опишете, како то тече?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, ја сам Вам малопре рекао, није то било свакодневно, значи сваког јутра, него повремено, када има нешто интерсантно, када треба нешто полиција да одради, неки полицијски посао, онда начелник позове и ми одемо. Значи, није то било свакодневно у мирнодопском, свако јутро седе колегиј па разматрају шта и како, него обично један.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислио сам овако. Ако се Ви скупите ту, па ти имаш неки проблем, у свом делокругу рада и ти онда саопштаваш то пред свима и кажеш и онда сада начелник одлучи, каже тако и тако, има да се убудуће ради и ти идеш да помогнеш, не, причам, да ли то тако се ради?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ако сам имао некакав проблем, онда сам га тако износио, како Ви кажете, али не знам за.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко уопште тако износио, да ли је тако изношено, да ли је тако рађено?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, тако се износи, тако се износи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада када сте Ви били, да ли је некада на том састанку реферисању био Цвијетко Јовић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ти из полицијских станица Челопек, не знам Козлук и тако даље, где је све било основано, те полицијске станице, командири да ли су долазили на неко реферисање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командири резервних станица којих је било десетак, не знам ни ја колико, су имали контакт са командиром, начелником, а не, полицијске станице, а не са помоћницима или дежурнима. Таман посла да командир резервне станице од сто људи из Козлука дође и дежурном каже шта да ради, мислим, они су директно, ако су се обраћали, а вероватно јесу, ја нисам био присутан, ја сам их виђао, виђао сам их врло често командира из Козлука, из Пилице, из не знам Дрињаче, виђали смо их ми у станици, али да ли они оду

командиру, или не оду, или начелнику, стварно не знам, али да смо заједно сви, нисмо никада седели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли иду код Маринка?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја коме они иду, они дођу у станицу, иду код командира станице, начелника, да ли, ко их прими, да ли их прими, стварно никада нисмо били заједно, помоћници командира из ове станице са њима на било каквом састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У тим аутобусима који су превозили из града у Челопек, да ли су била униформисана лица?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Наоружани, нико?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сем Вас, нико од званичне полиције није било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Поменули сте да је Ерић контактирао са неким Мирсадом Халиловићем око исељавања из Дивича. Да ли сте то сазнали у то време?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, видео Мирсада пред станицом.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, пре исељавања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате нешто о том њиховом договору?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не знам, не бих знао, поздравили су се на улазу и он је отишао, идем код Славка и не знам ништа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате да је постојала Привремена влада у Зворнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Чуо сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је ишао на састанке те владе, начелник или командир?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, верујте, нису ми ни дужни да кажу да ли иду, да ли су ишли, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви кажете овде, јели су, у хотелу сте јели, општина, не знам, полиција, суд и тако даље, бесплатно, онда је храна ишла и затвореницима и тако даље,. Ко то плаћа? Ко плаћа ове аутобусе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам ја, немојте то, не знам. Ми немамо, полиција нема приватне аутобусе, ми немамо ко плаћа и шта, ја стварно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде има, биле су овде неке фактуре за Батковић, које је одобравала.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам стварно то, јер ми нисмо сигурно, полиција није, тако да ја не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било жена у затвору за време рата у Зворнику и околини?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја сам касније сазнао да је била ова Споменка.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, уопште да ли сте видели тада да ли је жена било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам их виђао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не њу, него иначе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам виђао жене.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Уопште, добро. Ви сте описали овде, на питање председника већа, када сте дошли да сте ушли у ту салу Дома културе и описали сте шта ту има, па по тим Вашим речима, то је било неусловно. Да ли сте некоме рекли, да ли сте некоме рекли да је та сала неусловна за боравак људи, нема лежај, нема столице?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сви су то знали, а Славко понајбоље, јер је то у његовом селу, у непосредној близини његове куће и да је то неусловно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Без обзира што зна, што му не кажете, па не може то тако, Славко, како, где ће људи тамо да буду, 160?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја да њему кажем, када ја то не знам да ли ће бити неусловно када се то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, када сте ушли тамо и видели?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нема њега ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте га видели касније?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, рекао сам, завршено је Славко, људи су у Дому.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И шта сте му још рекли? Да ли сте му рекли какви су услови?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам, знаш ли ти на чему, знаш ли где људи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он зна то, добро.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У Дому неће бити ту, иду они брзо, то је сав његов, тако да ја немам више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Немам више, хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте да сте дошли, када сте Ви дошли у Зворник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Како мислите када сам дошао?

НАТАША КАНДИЋ: Не, када сте распоређени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да се окренете према нама због микрофона.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте распоређени, почели да радите?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја сам почео да радим 01.07.1975. године.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, када почиње, непосредно пре избијања рата, да ли сте, где сте, на којој сте позицији налазите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то све, он је био активни полицајац у саобраћају, све је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Где се налазите 08. априла, где сте 08. априла?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам тачно где се налазим, ја Вам кажем да сам радио полицијске послове на пунктовима, где, не знам тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, који су то полицијски послови тада када избија рат, шта сте радили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо све, обезбеђење, све је то рекао, ја сам на почетку питала.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Све што је радила полиција, полицијске послове које и данас ради полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте ништа више, него само још нешто ако сте заборавили да кажете.

НАТАША КАНДИЋ: Тада се успоставља српска власт у Зворнику, како Ви обављате своје послове?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Исто као и до тада, полицајац, идем на пункт и радим, ништа, мени је.

НАТАША КАНДИЋ: Шта, тада у том тренутку сте радили као саобраћајац на улици?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Саобраћајац.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, пошто имамо сведоке који говоре о убијеним људима тада, приликом успостављања власти, Ви као саобраћајац на улици, шта налазите, на шта наилазите?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не разумем, Ви знате Зворник, нема раскрсница стотину да ја регулишем саобраћај. Идем у патролу, колску патролу до Шепка, будем на пункту у Шепку, будем на пункту у Каракају.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ја Вас питам за одређене дане. Тада када се успоставља српска власт у Зворнику, тада када по исказима других сведока, је било убијених више десетина људи, Ви сте на улицама, да се онда организује прикупљање лешева, Ви сте неко ко је, значи, везан за, везани за то патролирање градом, реците нам, опишите нам, шта, на шта наилазите, шта чините када видите тела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте 08. априла видели нека тела?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли је неко тада убијен, тих дана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, нисам никога видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате нешто ко успоставља српску контролу над градом?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не разумем питање, како мислите ко успоставља српску, па, не знам шта Вам ту, ко успоставља српску власт, ко би могао успоставити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је град тада 08. априла под српском контролом, да ли је тако? Ко улази у град?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули за Аркана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам, знам Аркана, питајте конкретно, не знам шта мислите о Аркану, не знам шта.

НАТАША КАНДИЋ: Ево питам Вас, ја Вас питам а Ви не разумете, кажете да не знате шта значи успостављање, које јединице улазе у град?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја нисам видео Аркана, ја сам добио задатак из Каракаја од мог претпостављеног старешине Ерића да идем пред Радио Зворник са три полицајца и да будем на обезбеђењу објекта и ја Аркана и било кога нисам видео, нити сам имао какав контакт.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, молим Вас, шта се догађа у Радио Зворнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, будем ту једну смену, одатле идем.

НАТАША КАНДИЋ: Ми смо имали овде сведока који нам је говорио да тог дана из Радио Зворника се емитује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте напољу или унутра?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он напољу стоји.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Напољу сам ја.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, он ако је напољу, он обезбеђује Радио Зворник, зна да се тада преузима програма, па не знате ништа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви чујете програм Радио Зворника?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Како ја да чујем, под липом испред зграде, а студио је тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Аркан улази у Радио Зворник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да ли ?

НАТАША КАНДИЋ: Аркан улази у Радио Зворник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, верујте, ја Вам кажем да га нисам видео, да ли је улазио или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да се вратимо на оптужницу, молим Вас, 08. април нам није.

НАТАША КАНДИЋ: Све је у оквиру оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заиста не знам у ком контексту, Козлука или Дома културе.

НАТАША КАНДИЋ: Онда кажете да обезбеђујете болницу и да су тамо по Вашем сазнању и јединице Нишког, Пиварског и?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Где?

НАТАША КАНДИЋ: И Жуће, у болници?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ко каже да сам ја то рекао?

НАТАША КАНДИЋ: Ви господине сведоче, кажете у хашкој изјави, каже, чуо сам да су у болници били припадници јединица Нишког, Пиварског и Жуће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чуо сам, чуо сам, не каже, видео.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ја рекао да сам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, Ви обезбеђујете објекат?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да објекат испред.

НАТАША КАНДИЋ: Значи организујете полицајце да дежурају испред објекта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Шта Вам они у својим извештајима кажу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Ништа, нико не улази?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, у том периоду док сам ја, од када сам ја преузео.

НАТАША КАНДИЋ: То је време када кажете да Муслимана још има у болници?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ја рекао да Муслимана има у болници.

НАТАША КАНДИЋ: Ево, рекли сте, каже, у болници је међу пацијентима осим Срба, још било и Муслимана, а и медицинско особље је било измешано, кажете то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате, да ли је било пацијената Муслимана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, јесте, свих пацијената, свих.

НАТАША КАНДИЋ: И шта се догађа, будући да ми овде од сведока знамо да су сви они морали да оду из болнице, управо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нећемо таква питања заиста, болница није уопште у оптужници, немојте, хајдемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим да је то важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нећемо. Мислим, могли су они њега свашта да питају, али ми ћемо се држати оптужнице, колико год можемо. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ви у изјави хашким истражитељима кажете да је Славко заповест у вези са аутобусима примио од Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то можемо да предочимо. Ево, знам да је Славко заповести у вези са аутобусима примио од Кризног штаба. У полицији их нисмо имали, тако да су вероватно то морали средити. Не знам са ким се састао, а крајем маја је погинуо, тако да никада више ништа од њега нисам сазнао. Како сте сазнали да је он добио заповест од Кризног штаба?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ја.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где то пише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У изјави хашким истражитељима. Окрените се већу, немојте гледати у браниоца.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Извињавам се, нисам стварно, ја се не сећам да сам тако изјавио и ја не знам да је Славко и са ким је контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Такође сте хашким истражитељима рекли да сте Ви организовали укрцавање људи у аутобусе. Где су људи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише овде, организовао сам укрцавање људи у аутобусе, а затим возећи полицијско ауто, испред аутобуса био у њиховој пратњи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја сигурно нисам тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Такође сте рекли да је у сваком од аутобуса био по један полицајац, униформисани полицајац?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја се стварно извињавам, али ја стварно не знам да ли је био један или двадесетједан, ја нисам. Рекао сам да није и немојте, неко је други организовао, ја нисам и рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао је већ пуномоћник, добро. Да ли је био полицајац у аутобусима или није?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ја никога видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам. Каже, ја организовао, нисам их ни видео, нити организовао. Ја долазим на завршени посао, долазим са возилом службеним и радим то што сам рекао да сам урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било, да ли има полицајаца у аутобусима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете конкретно да нам наведете, шта Ви знате, шта се догађало у Зворнику? Рекли сте нам да сте чули за убиство ових људи у Челопеку, значи на крају, крајем јуна и да ли знате, да ли сте чули још за неки догађај, убиство, још неко, да ли знате, да ли се догађало или тога није било у Зворнику, осим овог инцидента?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи период мај, јуни, јули, осим ових убијених од стране Репића, да ли је још неко убијен у граду или около града, осим у борбама?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја знам, чуо сам да је Изет ветеринар убијен, не знам тачно када, али за друге догађаје, стварно не знам, не могу да прецизирам да ли је било или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Дивичу, у Козлуку?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули, да ли је било убијених у Каракају, у Школском техничком центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то нећемо сада питати, сведок управо иде у истрагу после, идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули за убиства у Дрињачи, у Снагову?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то одговарати, то није предмет овог поступка, идемо даље.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Извините молим Вас, члан већа, судија Крстајић је малопре нормално питао и није било никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питао?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: За Технички школски центар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за Технички школски центар, за Сретена Лазаревића, не, не, није то то, није то то.

НАТАША КАНДИЋ: Како није то то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који период, добро, сачекајте, период после Економије у Техничком школском центру, колега је питао везано за исказ Сретена Лазаревића, а ја говорим ово сада следеће, а то питање је било, значи или је било или се односи на оно што није предмет оптужнице, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато ко је био возач директора «Глинице», Суботића?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бубицу, да ли знате Бубицу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са њим?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Био је возач.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са њим?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам, чуо сам да је настрадао, убијен.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте чули ко је одговоран за то, ко га је убио и како је настрадао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, детаље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре рекосте, чули сте само за Изета.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ама нисам ни завршио, ја сам чуо, а онда сте питали за Дрињачу и не знам тамо, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А значи и Бубицу, добро. Ајте и Бубицу да чујемо, шта у вези тога знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа не знам, знам да је убијен, да је био у затвору, шта је било, ко, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком затвору?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: У «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Новом извору»?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја знам да је био у «Новом извору», да ли је био још где, ја не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је био у «Новом извору»?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Од некога од полицајаца да има и Бубица у затвору, а ја га нисам видео, да сам био са њим или да сам га видео, нисам никада ушао у затвор, али сам чуо да је убијен. Значи, нисам ни то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је рекао да је убијен?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Сада сам рекао, неко од полицајаца, не знам ко тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је он чуо или је он видео?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, не сећам се шта ми је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте можда чули да је Гогићева полиција имала неки посебан задатак у вези са супругом Бубице?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате ништа? Да ли сте имали сазнање да је Марко Павловић саслушавао супругу Бубичину?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да се скоро 90% људи из Дивича, односно они који су били у аутобусу да сте их познавали. Да ли можете нека имена да нам наведете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не могу, знам људе из виђења, нисам ја.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има неког да познајете, да сте били у неким односима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знао сам, не знам како се тачно сада зове, поштар је био, надимак Пашић ја мислим да се презивао и тако не знам. Знао сам још неке људе, али не могу сада да се сетим, а из виђења сам знао углавном скоро све, јер смо се виђали.

НАТАША КАНДИЋ: А када сте чули за то убиство крајем јуна, да ли сте отишли да видите шта се то догодило?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесам ли отишао?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте питали некога, ко је све страдао?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су имена помињана на тим вашим јутарњим састанцима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тај догађај, да ли сте имали састанак јутарњи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам питала ја, ја сам то питала.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам за састанке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја сам питала за састанке.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, да ли сте Ви патролирали, ишли до, имали задатак патролирања до бране Црвени муљ, па Бијели Поток?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте патролирали по селима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам, ја нисам, ја сам обезбеђење објеката.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам наведете објекте, осим болнице у једном периоду, Радио Зворник првих дана?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Болница, Радио Зворник, пошта, Служба друштвеног књиговодства, СДК, полицијска станица, општина, ето то су били објекти који су, црпна станица, водовод, ето то је обезбеђење у граду.

НАТАША КАНДИЋ: А у шта спадају станице, било да је редовна или резервна станица, да ли то спада у обезбеђење објеката?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Они су имали своје, они имају своје командире, своје обезбеђење, једноставно, немају ништа са нама.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, има пуно тих резервних станица, неко мора да организује то обезбеђење, па да каже, ти и ти полицајци обезбеђујте тај и тај објекат, ту и ту резервну станицу. Мени се чини логичним да је то, то мора бити у надлежности неког командира или помоћника за обезбеђење објеката или неког другог, али неко мора да, не може из Тршића станица да се сели у Челопек, то је сада нека нова станица, неко мора да организује то, да каже шта ће ту да буде, да каже ко ће да буде ту у полицији?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја, рекао сам то, одговорио сам, не знам ко је формирао и када резервне станице. Ја сам био у саобраћајној полицији.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте били, рекли сте нам задужени за обезбеђење објеката?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ја колико је било станица.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли неко Вас позива да организујете обезбеђење тог објекта?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ама, мене позива мој командир, а ко позива у Тршићу и шта ради онај у Пилици, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви питате, да ли полиција обезбеђује резервну станицу?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли организује он, помоћник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, не.

НАТАША КАНДИЋ: Ко организује обезбеђење затвора у Суду за прекршаје?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Обезбеђује.

НАТАША КАНДИЋ: Ко организује, молим Вас, ко организује?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ама, суд.

НАТАША КАНДИЋ: Како суд?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Лепо, суд, а даје полиција обезбеђење, а то обезбеђење тог затвора је изузето од редовног обезбеђења, значи, ја немам везе са тим.

НАТАША КАНДИЋ: А одакле, где се они налазе, како изузето?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Из обезбеђења објеката, ја немам везе са притворима, затворима, како год хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли полиција на захтев суда обезбеђује тај затвор?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, тако би требало, да ли је, ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А ког суда?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Суда у Зворнику, вероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи да је суд заседао и доноси?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Питате мене да ли је суд заседао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам да ли он зна нешто о томе, ко затвара, он је рекао, полиција не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате онда, ко врши то организовање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Из полиције, молим Вас, ко каже полицајцима, идете тамо и тамо, идете, обезбеђује «Нови извор», обезбеђујете затвора Суда за прекршаје, идете у Школско-технички центар у Каракај, ко то ради?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја не знам, ово је десети пут да ме питате исто. Полицајце распоређује на обезбеђење командир станице, да ли резервне, да ли ове у Зворнику. Затворе је обезбеђивао посебан део људства којима је руководио Вуковић Средо који су били под ингеренцијом суда, ко их је распоређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, ко Вуковић Среди одређује?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је изнад њега?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, командир, начелник, али не знам ја ко је са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник полиције?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, нормално, не знам ја ко је.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците нам, коме сте Ви претпостављени?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Шта?

НАТАША КАНДИЋ: Коме сте Ви претпостављени старешина?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја сам претпостављени старешина полицајцима испод мене.

НАТАША КАНДИЋ: Па, реците нам, ко су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који раде у?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Који раде у обезбеђењу објеката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, који су под тим објектима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ако нема помоћника командира за ову област, онда неко ми нареди, да ли то командир, да ли начелник, Мико ићи ћеш данас да копаш, или не знам већ шта. Значи, он ми је могао наредити, али не, нисмо се мешали један другом, овај је радио ово, овај ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, да ли сте Ви још у некој другој прилици спроводили затворенике? Да ли је то било у Вашој надлежности?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Или у оквиру Ваших послова?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Откуда Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, објаснио је, Славко му је рекао.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја тада нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Славко му је рекао, рекао је то. Питање морате поставити, нећемо сада закључивати док је ту сведок, само питање, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се водио неки дневник, он као помоћник командира или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично, да ли сте водили?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неке обавезе да сте Ви подносили извештај?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелнику или командиру?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не подносим, какав извештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмене извештаје о раду?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Вама неко био обавезан да подноси извештаје?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не у писменој форми, никада се са обезбеђења објеката не пишу у писменој форми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А ко уопште у полицији код вас пише писмене?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Патролна делатност, позорна делатност и остале службе, иде на терен, провери ово, урадио то и напише и онда командир гледа.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, у време рата?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, и у време рата, позорник је носио патролни лист на службу и патрола је носила патролни налог и пише вршити контролу.

НАТАША КАНДИЋ: У време рата, да ли функционишу патроле као нека, шта нека организациона форма полиције, какве патроле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било патрола у мају, јуну, јулу?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, у граду, како да не, патроле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко њима командује тим позорницима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Командир станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је био за то?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Откуд знам ко је све био командир, ко је командир, он командује и има помоћник за патролну, мислим не знам стварно, није ми јасно питање, ко командује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви сте за обезбеђење?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био помоћник за позорника, ето питање?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има тих помоћника?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Три, четири, два, како када, некада је почело са једним, завршило са три, са четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питамо у јуну, конкретно?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Па, и тада мењали се као на траци, начелник оде, дође други, овога за командира, онога за помоћника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринко Василић каже да је целог јуна био начелник?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам ни рекао да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па командир, кажете, био је?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Пре њега променила се два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не, не, питам Вас за јуни, Петко, кажете био заменик?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Заменик командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био помоћник, Ви сте били и рекли сте још Марић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Марић Момчило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он надређен, Марић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И Славко Ерић, три су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Славко је 28. маја, кажете погинуо?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Марић надређен, којим полицајцима?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Марић преузима саобраћај од Славка, уместо Славка, рекао сам, да преузима Марић саобраћај. Петко Панић позорна патролна делатност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, значи Петко Панић?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Мико Миљановић обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Петко Панић је за позорнике и за патроле?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: И такође у изјави хашким истражитељима Ви помињете да је, ја сам разумела да је то почетком, значи, негде, дакле, 08., 09., 10. април, можда грешим, да су, како кажете, у тој изјави избили нереди, да се полиција повлачи из града и да Вас онда Марко Павловић представљајући се као командант ТО, враћа. Да ли можете нешто о томе да нам кажете?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Одговорио сам на то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице, овде је мој брањеник и ми имамо овде један процесно-правни проблем, јер ја уопште нисам приметио да Ви питате на основу тог записника из Хага. Ово што ми видимо, видимо да нема никаквог потписа ту, да је оригинал писан на енглеском језику, претпостављам да господин не зна читко енглески језик да чита, као ни ја, у преводу је један, немамо никакав потпис и можемо само на основу тог записника да претпостављамо. Дакле, ја бих молио да се пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сте потписали српску верзију?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 25. новембра 2004. године?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После испитивања?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две године после?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, овде пише, потврда преводиоца да сте накнадно потписали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, када накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, све потписано, ми ћемо тражити и то.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Слажем се, али нисам ја ништа, они су мени на енглеском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тада, него 2004. године, после две година су Вас звали?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ја сам једном саслушаван и једном ме позивали, никада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више никада нисте позивани?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ма, не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, проверићемо. Колега, исто је као за све изјаве, исто је као за све изјаве је исто, накнадно су потписиване српске верзије.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, српску верзију никада нисам потписао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, упозорени су људи да та изјава не сме бити употребљена у њиховом кривичном поступку, то су све недозвољене радње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком кривичном?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, не, ја нисам то потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те изјаве се узимају према Правилнику о поступцима и доказима, а не према ЗКП, тамо нема упозорења, да су дужни да говоре истину, као сведоци не, то осумњичене упозоравају. Има када је као сведок, немам шта да видим, видела сам. Добро, нећемо сада пред сведоком полемисати. Имате још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сведок зна докле остаје та Гогићева полиција у Зворнику?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам тачно, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су ове друге јединице које он назива паравојскама, биле, да ли он зна, биле у саставу територијалне одбране?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: И то сам одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не знам да ли су.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу судија опет као јуче, ставити примедбу, ми као браниоци имамо одређен прав толеранције и трпљења. Ја заиста не желим да присуствујем оваквом начину саслушања сведока и јуче и данас и у недоглед. Ја мислим да морате Ви као председник већа реаговати на оваква питања недозвољена, забрањена и процесну злоупотребу пуномоћника оштећених. Немам питања, хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, овде се не ради само о питањима која постављају браниоци, ајде да кажем, све заинтересоване странке, тужилац, оптужени, па и пуномоћници оштећених, што је колега апсолутно у праву. Међутим, једно питање које, једно од низа питања које и ово веће поставља, а апсолутно је недозвољено и то питање, односно одговор на то питање је тема probandi овог доказног поступка. То је питање које је и данас постављено, ко је командовао тим паравојним формацијама. Дакле, та реченица и то питање, сада ћу Вам рећи зашто питам, већ је сама у себи у логичком смислу kontradikcio in adjecto. Ако је појам паравојних формација нешто што не улази у организациону шему војске, онда је то паравојна формација и нема команде. Ако неко сматра да је то формација која треба да има команду или да има команду, онда ће се пре тога утврдити и питати, да ли је неко командовао паравојним формацијама, а ако то сазнамо да јесте неко командовао, да тај сведок или оптужени има таква сазнања, онда ћемо га питати даље о функционисању. Ја бих молио то да имамо у виду, да се таква питања више не постављају, да се не прејудицира, ми смо саслушавали неке од команданата тих паравојних јединица, како је речено, да су паравојне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами сте одговорили да је могао сведок да одговори да је командовао паравојном јединицом њен командант.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте чули.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште није ни капциозно, ни сугестивно питање, то је моје мишљење, ово је Ваше?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, стварно ја видим да овде није само у питању неразумевање животног искуства, у погледу питања. Ја разумем да

животно искуство и Богу хвала да га немате са ратом и ратним догађањима, јер ова нека питања не би овде уопште требала да се поставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли говоримо о мом животном искуству или о ратном искуству или о чему говоримо или судијском или шта?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О животном искуству, очигледно вас који судите на основу животног искуства, али то Вам не замерам и драго ми је што га немате, али са друге стране, судити на основу логике, али сада сами сте рекли, ја сам, видите у том питању, ко је командовао паравојним јединицама, тим паравојним јединицама, дакле, питање је у множини речено и претпоставља се у том одговору се тражи, односно у питању, да одговор садржи ко је њима заједнички командовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш закључак.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, то је Ваше тенденциозно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо колега да полемишемо на тај начин.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немамо ми шта да полемишемо, председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једноставно, не размишљамо на исти начин.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја сам Вам изнео примедбу, не морате Ви да мени објашњавате, али ја Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али када Ви мени објашњавате, ја осећам потребу да Вама објасним.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Понављате и капциозна и сугестивна питања и на сугестиван начин то стално радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега Ђокићу. Немамо исто мишљење, нажалост, не знам. Колико смо до сада сведока испитивали, па каже, ко командује паравојном јединицом, њен командант, молим Вас, идемо даље, нећемо да разговарамо. Изволите колега Ђокићу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А онда питате ко је командовао, којом јединицом, имате множину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, њихови команданти, може и тај да буде одговор.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је уопште рекао, командовао, то је прва ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте молим Вас колега Ђокићу, нећемо више расправљати на овај начин, изволите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Пар питања ћу само. Да ли је сведоку познато лице под надимком Ђовани?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Шта знате о њему?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ништа, само га знам из виђења и ништа посебно, знам да је из Челопека и немам никаквих посебних сазнања о њему.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли га повезујете са неким догађајем?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У рату ништа?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули можда?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не. Знам Ђованија, али не знам за шта конкретно да бих могао да га повезујем са нечим, ја.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Говорили сте о јединици Пиварског, па сте рекли да је углавном био на Дрињачи?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли сте га виђали по граду и колико често?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Врло ретко.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: На Дрињачи, да ли је било неких борбених дејстава, да ли имате сазнања?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ми нисмо, комуникација није била са Дрињачом, ишло се само преко језера или се ишло преко Шеховића, Власенице, па Зворник.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Колико је то далеко, отприлике?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Ако се иде околу, далеко пуно, а ишло се чамцем преко језера, да се пређе ако неко треба да иде, али ми нисмо, ја нити је полиција ишла горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко питања? Нема нико, добро.

Констатује се да више нема питања.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за долазак у суд данас?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали за путне трошкове тамо и назад?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Немам појма, нисам, тек ћу дати човеку, довезао ме човек, нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте дошли, то Вас питам?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Колима, довезао ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колима добро. Да ли тражите и за исхрану за данас?

СВЕДОК МИКО МИЉАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 3.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам, можете да идете. Само да Вас обавестим, не, не, Ви можете да идете, довиђења, сутра нам сведок неће доћи, који је био предвиђен, тако да нећемо имати претрес, видим да сте обрадовани, добро, тако да ћемо наставити 23., 24., 25. и 26. април, а 27. април је до скоро био празник. Пре неки дан чујем да изгледа неће бити, али ја нисам, 27., петак, ништа онда, дан СРЈ, тако да ћемо распоред за тада ћете добити. А још ћемо видети за ове сведоке.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у својству сведока саслушају Јовановић Милош, Миленко Лазић, Пантић Милош, те сведоци Пејић Петар, Хасановић Мирсад, Гогич Милорад, Максимовић Миле, Вуковић Мирослав и Митровић Светислав, а према предлогу Тужилаштва за ратне злочине.

Странке ће бити писменим путем обавештене о распореду саслушања сведока.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи главни претрес се одлаже, а следећи заказује за дане:

23., 24., 25. и 26. април, са почетком у 9,30 часова.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Могу ја само нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Оптужени Кораћ Иван је у свој лап-топ укуцао изванредан текст који је по својој суштини и садржини предлог за укидање притвора. Пошто, да кажем, у ЦЗ не постоји могућност да се то штампа, замолио бих да се сада то омогући да се у служби некако тај текст одштампа и да се проследи КВ већу да одлучи по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој служби?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Па, овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код нас у ИТ?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробаћемо, а ако не, нека напише.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Значи, текст је спреман, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам се обратила, ја сам Вам рекла оног дана, ја сам се обратила, имам писмени траг, можете да узмете, да ископирате из предмета, писмени одговор управника на целој страни, да то тамо штампање није могуће, ја друго ништа не могу ту да.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ако може да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предуздем.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Па, написао је, има доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада да пробамо, Ви имате већ ту комуникацију са овим
нашима из ИТ, па ако могу, па ако не, онда.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ништа, нека сада да остане, па да иштапамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

ВРЗЗ 0104